

Reg. No. B. 431

શ્રીમદ્વિજયાનન્દસૂરિ સદગુરુમ્યો નમઃ

શ્રી

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

॥ શાર્દૂલવિક્રીડિતવૃત્તમ્ ॥

કશ્ચૈતન્યવતાં હૃદિ સ્થિરતરં શેતે હિ સાક્ષીભવન્

કશ્ચૈતન્યવતાં હૃદિ પ્રચરતિ પ્રક્ષાલયંસ્તચ્છુચમ્ ।

કં લબ્ધ્વા મનુજાઃ સ્વકર્મકરણે શક્તા ભવન્તિ દ્રુતમ્

આત્માનન્દ પ્રકાશમેવ ન હિ સન્દેહોઽત્ર વૈ વિદ્યતે ॥

પુ૦ ૨૫ મું

ધોર સં. ૨૪૫૪. આવાઢ આત્મ સં. ૩૩.

અંક ૧૨ મો.

પ્રકાશક—શ્રી જૈન આત્માનન્દ સમા—ભાવનગર.

વિષયાનુક્રમણિકા.

૧ અશરણુ ભાવના...	...	૨૯૫	૬ વીજળીના ઝગ્ગારે.	...	૩૦૪
૨ જિનભક્તોને.	...	૨૯૬	૭ જ્ઞેન ધર્મ.	...	૩૦૭
૩ શ્રી તીર્થંકર ચરિત્ર.	...	૨૯૭	૮ પ્રગતિના સૂત્રો.	...	૩૧૪
૪ પ્રશમસુખ પુરૂષાતનવંતને મળે છે.	૩૦૦		૯ શિખરપરથી દષ્ટિપાત.	...	૩૧૬
૫ રેખા સૂત્રો.	...	૩૦૧	૧૦ અંથાવલોકન.	...	૩૧૭

વાર્ષિક મૂલ્ય રૂ. ૧) ૨પાલ ખર્ચ ૪ આના.

ભાવનગર—આનંદ પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં શાહ ગુલાબચંદ લલ્લુભાઈએ છાપ્યું.

અમારા માનવંતા ગ્રાહકોને નમ્ર વિનંતિ. દરેક સુજ્ઞ ગ્રાહકોને વી. પી.
સ્વીકારવાની નમ્ર સુચના.

(નવીન ભેટ)

ચાલતા આત્માનંદ પ્રકાશ પુસ્તક રૂપ મા તથા પુસ્તક છવીસમા બંને વર્ષના ચાલુ નિયમ પ્રમાણે આ વખતે “ જૈન નરરત્ન ભામાશાહ ” એ નામની ભેટની છુક આપવાની હકીકત ગયા અંકમાં સવિસ્તર જણાવેલ છે. અમારા તરફથી દરવર્ષે વિવિધ વિષયો, તત્વ જ્ઞાન, ઇતિહાસ ચરિત્ર-કથાનુયોગ વગેરે અથો ઉદાર ભાવનાથી ગ્રાહકોને ભેટ અપાય છે. આ અંકમાં આવેલ ઇતિહાસિક ચરિત્ર સંબંધી ટુંક હકીકત પણ આગલા અંકમાં નિવેદન કરેલ છે, એટલે કે આટલો મોટો સુમારે પાંત્રીશ ફોર્મ ત્રણસેંહ પાનાનો સચિત્ર અંક સુશોભિત બાઈડીંગથી તૈયાર કરાવેલ છે તે તથા બીજો અંક આગમાનુસાર મુદ્રપત્તિ નિર્ણય મુનિરાજ શ્રી મણિસાગરજી મહારાજની વતી (આજ્ઞાથી) આ ભેટના અંક સાથે ફ્રી (મફત) મોકલવાનો છે.

આ વખતે આ બંને અથો ઘણા મોટા હોવાથી પોસ્ટ ખર્ચ કંઈ વિશેષ થાય (૦-૬-૦ થશે) તે સ્વાભાવિક છે. જેથી બે વર્ષના લવાજમના રૂ. ૨-૮-૦ અને વી. પી. પોસ્ટેજ ચાર્જ મળી રૂ. ૨-૧૪-૦ વી. પી. થશે; તે અશાડ વદી ૮ થી બંને અથો અમારા માનવંતા ગ્રાહકોને (લવાજમ વસુલ કરવા) વી. પી. થી રવાના કરવામાં આવશે. જેથી મેહેરબાની કરી દરેક ગ્રાહકો દર વર્ષની જેમ આ વખતે પણ સ્વીકારી લેશે એવી વિનંતિ છે. ગ્રાહક સિવાયના બંધુઓને પ્રથમ અંકની કિંમત રૂ. ૨-૦-૦ આપવી પડશે.

અમારું જ્ઞાનોદ્ધાર ખાતું.

નીચેના અથો છયાય છે.

૧ શ્રી પ્રભાવક ચરિત્ર (ભાષાંતર)	૪ શ્રી ચંદ્રપ્રભુ ચરિત્ર (ભાષાંતર)
૨ શ્રી વિમલનાથ ચરિત્ર ”	૫ શ્રી મહાવીર ચરિત્ર ”
૩ પેન્દ્ર સ્તુતિ (સંસ્કૃત)	૬ શ્રી વસુદેવ હોંદી પ્રાકૃત.
૭ વિલાસવર્દકહા અપભ્રંશ છાયા સાથે.	

ઉપરના અથો ઘણાજ પ્રાચીન પૂર્વાચાર્યકૃત હોઈ, કથાઓ ઘણીજ સુંદર રસિક, ભાવ-વાહી અને અંતર્ગત વિવિધ ઉપદેશક કથાઓ સહિત છે. નંબર ૧-૪-૫ ના અથોમાં સહાયની આવશ્યકતા છે. મહાન પુરૂષોના આવા સુંદર, સત્ય ચરિત્રો વાંચી વિચારી આત્મકલ્યાણ સાધવાની આ સુંદર તક કે જે સલાના લાઈફ મેમ્બર થઈ તેવા અથો ભેટ મેળવી લેના ચૂકવાનું નથી.

श्री

आत्मनन्द प्रकाश.

॥ वंदे वीरम् ॥

तत्पुनर्द्विविधं कर्म कुशलरूपमकुशलरूपं च । यत्तत्र
कुशलरूपं तत्पुण्यं धर्मश्चोच्यते । यत्पुनरकुशलरूपं तत्पापम
धर्मश्चाभिधीयते । पुण्योदयजनितः सुखानुभवः पापोदय
संपाद्यो दुःखानुभवः । तयोरेव पुण्य पापयोरनंतभेदभिन्नेन
तारतम्येन संपद्यते खल्वेषोऽधममध्यमोत्तमाद्यनन्तभेदवर्तितया
विचित्ररूपः संसारविस्तार इति ॥

उपमिति भवप्रपंचा कथा.

पुस्तक २५ मुं. } वीर संवत् २४५४. अषाढ. आत्म संवत् ३३. } अंक १२ मो.

अशरणा भावना. (ले० अजितसागर स्वरि)

(डुमरी रागेण गीयते)

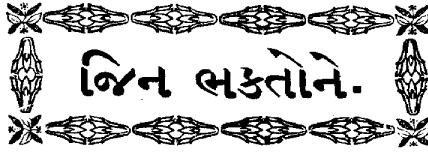
कोऽपि शरणं कोऽपि शरणं, प्राणान्ते तव प्राणिरे ।
ब्रह्मदत्तचक्री प्रियमाण, स्वातः केन नरेणरे. ॥ कोऽपि० ॥ १ ॥
जननी जनक सुतादिजनेषु, पश्यत्सु निज बन्धुरे ।
यमदूता निर्दयता भाजो, यान्ति गृहीत्वा सद्योरे. ॥ कोऽपि० ॥ २ ॥
इन्द्रादिक देवानपि मरणं, जहति न दुःख प्रयाणरे ।
पाण्डव कौरव दशवदनानां, मरण महो सुमतीनां रे ॥ कोऽपि० ॥ ३ ॥
मरण भयेन विनश्य जनानां, भूतल जलधि गतानां रे ।
काल मटेन कुतोऽपि गतेन, विहितं निर्दय ग्रसनं रे. ॥ कोऽपि० ॥ ४ ॥
आमय पीडित राजकुमार स्वस्थन्मीन समानो रे ।
अशरण भावनया निःसृतवान्, अनाथ मुनि विख्यातोरे ॥ कोऽपि० ॥ ५ ॥
अशरण दीन जनानां शरणं, शान्ति जिनेश्वर चरणं रे ।
रक्षितवान् पारापतमीशो, यो मुनिगण स्मरणीयं रे. ॥ कोऽपि० ॥ ६ ॥

૨૮૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

મવસાગર ગત દુઃખ મનેકં, મનસિ વિચિન્ય નિકામં રે ।

અજિત પદં મજ ચેતન ! સતતં, પરમાઽમૃત સુખ કન્દરે. ॥કોઽપિ૦॥૭॥

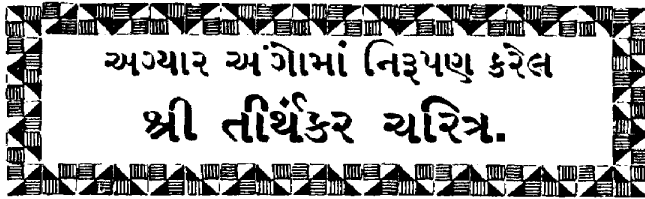
(શ્રીપારસ પ્રતિમા સિદ્ધગિરિમાં મહિતલ મહિમા વિસ્તરણી-એ રાગ)

- સહુ જૈનો પ્રેમે આવો ખંતે, પ્રભુજીના દર્શન કરવા;
અરિહંત સિદ્ધ, આચાર્ય, ઉપાધ્યાય, સાધુ સહુ ગુણ વર્ણવવા.
રે ભજન કીધે એકાગ્ર ચિત્તથી, પ્રભુની તમપર મહેર થશે;
દુખડાં ટળશે સુખડાં મળશે, જોતું કરતું આવી મળશે. (૧)
- સુતાં ઉઠતાં દુઃખમાં સુખમાં, પ્રભુજી કહિયે નવ વિસરશે;
યદિ જાવ ગમે ત્યાં પરદેશે પણ પાલન ધર્મતાણું કરજો;
આહો ગમે તેવા દુઃખોમાં, ધર્મોસ્થા ઢીલી ના કરશે;
પ્રભુજીને ઘટ મંદિરમાં સ્થાપી, ખંતેથી ભજનો કરજો. (૨)
- યદિ જાવ ગમે તેવા દેશે પણ, પ્રભુ ભક્તિ નવ ભૂલી જશે;
જો હોય ન દહેડું પ્રભુજીનું તો, ઘટમંદિરમાં પ્રભુ સ્મરજો;
તમ ધર્મ સ્તંભ સુ સાધુજીઓને, નિત્ય સમાગમ દાખવજો;
એ રીતે ઉજવલ જૈન ધર્મનાં, મહિમા જગને વર્ણવજો. (૩)
- સાતે વ્યસનોથી અળગા રહેજો, દ્વેષ સંગ જરી નવ કરજો;
ને જીવ દયાને સુત્ર બનાવી, ભૂત માત્રની દયા કરજો;
રે નાના જીવની રક્ષા કરીને, મોટા જીવને ના હણજો;
એ રીતે પરધર્મી કેરા, સહુ આક્ષેપો જલદી હરજો. (૪)
- રે કતલો સહુ અટકાવા માટે વિદેશી વસ્ત્રો સહુ તજશે;
હસ્તે કાંતેલી સાળે વણેલી, પવિત્ર ખાદી વાપરજો;
એ રીતે ભારતનાંજ સનાતન હુન્નરની રક્ષા કરજો;
ને એ રીતે તમથી બનતી, તમ દેશતાણી સેવા કરજો. (૫)
- રે છેલ્લે મારી અર્જ એટલી, ગ્રહી શકો તેવું ગ્રહજો;
ને ધર્મતાણી વળી દેશતાણી, તમથી બનતી રક્ષા કરજો;
રે સ્વર્ગેથી તમ દેશે સહેજે, ઝટ નંદનવન ઉતરશે;
દુઃખડાં ટળશે સુખડાં મળશે, પ્રભુજીની તમપર મહેર થશે. (૬)

કેશવલાલ લક્ષ્મીચંદ—ઘાટકુપર.

શ્રી તીર્થંકર ચરિત્ર.

૨૯૭

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૨૭૦ થી શરૂ)

૫૬.—વિમલનાથ ભગવાનને છપત્ત ગણો અને છપત્ત ગણધરો હતા.

૫૭.—મલ્લિનાથ ભગવાનને મનઃપર્યવશાનવાળા સત્તાવન સો (શિષ્યો) હતા.

૫૮.—સંભવનાથ ભગવાન ઓગણસાઠ લાખ પૂર્વસુધી ગૃહસ્થપણે રહ્યા અને પછી અણુગાર થયા. મલ્લિનાથ ભગવાનને ઓગણસાઠ સો અવધિજ્ઞાનીઓ હતા.

૬૦.—વિમલનાથ ભગવાન સાઠ ધનુષ્ય ઉંચા હતા.

૬૨.—વાસુપુત્ર્ય ભગવાનને બાસઠ ગણો અને બાસઠ ગણધરો હતા.

૬૩.—ઋષભદેવ ભગવાન કૌશલિક ત્રેસઠ લાખ પૂર્વ સુધી રાજપદે રહ્યા અને પછી લોચ કરીને અણુગાર થયા.

૬૪.—દરેક ચક્રવર્તિને ચોસઠ લાખીવાળો મોંઘો મુક્તામણિહાર હોય છે.

૬૫.—સ્થવિર મૌર્યપુત્ર પાંસઠ વર્ષ સુધી ગૃહસ્થપણે રહ્યા પછી લોચ કરી અણુગાર થયા.

૬૬.—ત્રેયાંસનાથ ભગવાનને છાસઠ ગણો અને છાસઠ ગણધરો હતા. x^c

૬૮.—ઘાતકીખંડમાં અડસઠ ચક્રવર્તિ વિજયો છે અને અડસઠ રાજધાનિઓ છે, ત્યાં ઉત્કૃષ્ટપણે અડસઠ અરિહંતો થયા છે થાય છે અને થશે. એજ પ્રમાણે ચક્રવર્તિ બળદેવ અને વાયુદેવ માટે પણ (અડસઠ હોય છે એમ) સમજવું. પુષ્કરવર દ્વીપાર્ધમાં અડસઠ વિજયો હોય છે. યાવત્—‘અડસઠ રાજધાનિઓ. તીર્થંકરો ચક્રવર્તિ બળદેવ અને’ વાસુદેવો હોય છે. વિમલનાથ ભગવાનના સાધુઓની ઉત્કૃષ્ટ સંપદા અડસઠ હજારની હતી.

૭૦.—શ્રમણ ભગવાન મહાવીરના સાધુઓ વર્ષાઋતુમાં એક મહિનો અને વીશ રાત્રિ ગયા પછી અને સિત્તેર રાત્રિ દિવસ શેષ રહેતા વર્ષા સ્થાનમાં વસે છે (પર્યુષણ કરે છે). પુરુષાદાનીય પાર્શ્વનાથ ભગવાન સંપૂર્ણ સીત્તેર વર્ષ સુધી દિક્ષા પર્યાય પાળીને સિદ્ધ થયા બુદ્ધ થયા યાવત્....સર્વ દુઃખોનો નાશ કરનારા થયા, વાસુપૂત્ર્ય ભગવાન સીત્તેર ધનુષ્ય ઉંચા હતા.

૭૧.—અજીતનાથ ભગવાન એકોત્તેર લાખ પૂર્વ સુધી ગૃહસ્થપણે રહ્યા

(xઆવશ્યક સૂત્રમાં ત્રેયાંસનાથના ગણધરો છોતેર કહ્યા છે.—ત્રીકાશર.

૨૯૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

પછી લોચ કરી અણુગાર થયા. એજ પ્રમાણે સગર ચક્રવર્તિ પણ એકોતેર લાખ પૂર્વ યાવત....(ગૃહસ્થપણે રહી.) અણુગાર થયા.

૭૨.—શ્રમણ ભગવાન મહાવીર ખેતેર વર્ષનું સર્વ-આયુષ્ય પાળીને સિદ્ધ થયા બુદ્ધ થયા યાવત....(મુક્ત થયા પરિનિર્વાણવાલા થયા અને સર્વ દુખોનો) નાશ કરનારા થયા. સ્થવિર અચલબ્રાતા ખેતેર વર્ષનું સંપૂર્ણ આયુષ્ય પાળીને સિદ્ધ થયા. યાવત-સર્વ દુખ રહિત થયા.

૭૩.—વિન્ય બળદેવ તોતેરલાખ વર્ષનું સર્વ-આયુષ્ય પાળીને સિદ્ધ થયા યાવત-સર્વ દુઃખ રહિત થયા.*૬

૭૪.—સ્થવિર અગ્નિભૂતિ ગણુધર ચુંમેતેર વર્ષનું સર્વ આયુષ્ય પાળીને સિદ્ધ થયા. યાવત-સર્વ દુખ રહિત થયા.

૭૫.—પુષ્પદંત સુવિધિનાથ ભગવાનને પંચોતેરસો કેવલીઓ હતા. શીતલનાથ ભગવાન પંચોતેર હજાર પૂર્વ સુધી ગૃહસ્થપણામાં રહ્યા અને પછી લોચ કરી અણુગાર થયા. શાંતિનાથ ભગવાન પંચોતેર હજાર વર્ષ સુધી ગૃહસ્થપણે રહ્યા અને પછી લોચ કરી અણુગાર થયા.

૭૭.—ભરત ચક્રવર્તિ સત્યોતેર લાખ પૂર્વ સુધી કુમાર (યુવરાજ) પણે હતા અને પછી મહારાજના પદે અભિષેક કરાયા. અંગવંશના સત્યોતેર રાજાઓ મુંડ થઈ અણુગાર થયા.

૭૮.—સ્થવિર અકંપિત અઠ્યોતેર વર્ષનું સર્વ આયુષ્ય પાળીને સિદ્ધ થયા. યાવત-સર્વ દુખ રહિત થયા.

૮૦.—શ્રેયાંસનાથ ભગવાન એંશી ધનુષ્ય ઉંચા હતા. ત્રિપૃષ્ઠ વાસુદેવ—અચલબળદેવ એંશી એંશી ધનુષ્ય ઉંચા હતા. ત્રિપૃષ્ઠ વાસુદેવ એંશી લાખ વર્ષ સુધી મહારાજ પદે રહ્યો.

૮૧ —કુંથુનાથ ભગવાનના એકાશી સો મનઃપર્યવ જ્ઞાની હતા.

૮૨.—શ્રમણ ભગવાન મહાવીર બાશીમો અહોરાત્ર ગયા પછી એક ગર્ભ-માંથી બીજા ગર્ભમાં સંહરાયા.

૮૩.—શ્રમણ ભગવાન મહાવીર બાશી રાત્રિ દિવસ જતાં ત્રાશીમો રાત્રિ દિવસ (અહોરાત્ર) વર્તતો હતો, ત્યારે એક ગર્ભમાંથી બીજા ગર્ભમાં સંહરાયા. શીતલનાથ ભગવાનને ત્રાશી ગણેા અને ત્રાશી ગણુધરો હતા. *૧૦, સ્થવિર મંડિત પુત્ર ત્રાશી વર્ષનું આયુષ્ય પાળીને સિદ્ધ થયા. યાવત-

૯* આવશ્યક સૂત્રમાં વિન્ય બળદેવનું આયુષ્ય પંચોતેર લાખ વર્ષનું કહ્યું છે.—ટીકાકાર.

* ૧૦ આવશ્યક સૂત્રમાં શીતલનાથ ભગવાનના એકાશી ગણુધરો કહ્યા છે.—ટીકાકાર.

શ્રી તીર્થંકર ચરિત્ર.

૨૯૯

સર્વ દુખ રહિત થયા. *ઋષભદેવ ભગવાન કૌશલિક ચારાશી લાખ પૂર્વ સુધી ગૃહસ્થપણે રહ્યા અને પછી લોચ કરી અણુગાર થયા. ભરત ચક્રવર્તિ ચારાશી લાખ પૂર્વ સુધી ગૃહસ્થપણે રહ્યા અને પછી જન થયા. કેવલી સર્વજ્ઞ અને સર્વ ભાવદર્શી થયા.

૮૪.—ઋષભદેવ ભગવાન કૌશલિક ચારાશી લાખ પૂર્વનું સંપૂર્ણ આયુષ્ય પાળીને સિદ્ધ થયા, બુદ્ધ થયા યાવત્-દુઃખ રહિત થયા. એજ રીતે ભરત બાહુ-બળિ બ્રાહ્મી અને સુંદરી. શ્રેયાંસનાથ ભગવાન ચારાશી લાખ વર્ષનું સર્વ આયુષ્ય પાળીને સિદ્ધ થયા. યાવત્-દુઃખ રહિત થયા. ત્રિપૃષ્ઠ વાસુદેવ ચારાશી લાખ વર્ષનું સર્વ આયુષ્યપાળીને અપ્રતિષ્ઠાન નારકમાં નારકીપણે ઉત્પન્ન થયો, ઋષભદેવ ભગવાન કૌશલિકને ચારાશી હજાર સાધુઓ હતા.

૮૬.—પુષ્પદંત-સુવિધિનાથ ભગવાનને છયાશી ગણો અને છયાશી ગણધરો હતા. સુપાર્શ્વનાથ ભગવાનને છયાશીસો વાદીઓ હતા.

૮૬.—ઋષભદેવ ભગવાન કૌશલિક આ અવસર્પિણી કાળના ત્રીજા સુષમ દુઃષમ આરામાં અંત ભાગના છેલ્લા નેવ્યાશી પખવાડીયા બાકી રહ્યા ત્યારે કાલધર્મ પામ્યા. યાવત....(અન્તકર્યો સિદ્ધ થયા બુદ્ધ થયા મુક્ત થયા) સર્વ દુખ રહિત થયા. શ્રમણ ભગવાન મહાવીર આ અવસર્પિણી કાળના દુઃષમ સુષમ નામે ચોથા આરાના અંતભાગમાં નેવ્યાશી પખવાડીયા બાકી રહ્યા ત્યારે કાલ-ધર્મ પામ્યા. યાવત....સર્વ દુઃખરહિત થયા. હરિષેણ ચક્રવર્તિનેવાશી સો વર્ષ સુધી મહારાજ પદે રહ્યો. શાંતિનાથ ભગવાનને આર્યાઓની ઉત્કૃષ્ટ સંપદા. નેવાશી હજારની હતી.*૧૧

૯૦.—શીતલનાથ ભગવાન નેવું ધનુષ્ય ઉંચા હતા. અજીતનાથ ભગવાનને નેવું ગણો અને નેવું ગણધરો હતા. એજ રીતે શાંતિનાથ ભગવાનને પણ. *૧૨ સ્વયંભુ વાસુદેવે નેવું વર્ષ પૃથ્વીનો વિજય કર્યો.

૯૧.—કુંથુનાથ ભગવાનને એકાણું સો અવધિજ્ઞાનીઓ હતા.

૯૨.—સ્થવિર ઈંદ્રભૂતિ (ગણધર) બાણું વર્ષનું સર્વ આયુષ્ય પાળીને સિદ્ધ થયા બુદ્ધ થયા.

૯૩.—ચંદ્રપ્રભ ભગવાનને ત્રાણુ ગણો અને ત્રાણુ ગણધરો હતા.

* આવશ્યક સૂત્રમાં મંડિતપુત્ર ગણધરનો ગૃહસ્થપર્યાય ત્રેપન વર્ષનો કલ્લો છે. તે જરા વિચારવા જેવું છે.—સૂત્ર ૬૫ ની ટીકા.

*૧૧ આવશ્યક સૂત્રમાં ૬૧૬૦૦, આર્યાઓ કહી છે જે મતાંતર છે.—ટીકાકાર.

*૧૨ આવશ્યક સૂત્રમાં અજીતનાથ ભગવાનના પંચાણું હજાર અને શાંતિનાથ ભગવાનના છત્રિશ હજાર ગણધરો કલ્લા છે.—ટીકાકાર.

૩૦૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

શાંતિનાથ ભગવાનને ત્રાણસો ચૌદ પૂર્વી હતા.

૯૪.—અણ્ણતનાથ ભગવાનને ચૌરાણ્ણસો અવધિજ્ઞાનીઓ હતા.

૯૫.—સુપાર્શ્વનાથ ભગવાનને પંચાણ્ણ ગણ્ણો અને પંચાણ્ણ ગણ્ણધરો હતા. કુંથુનાથ ભગવાન પંચાણ્ણ હજાર વર્ષનું પરમાયુ પાળીને સિદ્ધ થયા બુદ્ધ થયા. યાવત-સર્વ દુઃખરહિત થયા. સ્થવિર મૌર્યપુત્ર પંચાણ્ણ વર્ષનું સર્વ આયુષ્ય પાળીને સિદ્ધ થયા બુદ્ધ થયા. યાવત-સર્વ દુઃખરહિત થયા.

૯૬.—દરેક ચક્રવર્તિને છન્નુ છન્નુ કોડ ગામો હતા.

૯૭.—હરિષેણ ચક્રવર્તિ કાંઇક ઓછા એવા સત્તાણ્ણ સો વર્ષ સુધી ગૃહસ્થ પણે રહ્યા અને પછી લોચ કરી અણ્ણગાર થયા. (ચાલુ.)

પ્રત્યક્ષ પ્રશમ સુખ—

પુરૂષાતનવંતને અહીંજ મળે છે.

૧ પ્રશમ જનિત અવ્યાખાધ સુખના અભિલાષી હોઇ ચારિત્ર-ધર્મમાં સુસ્થિત એવા સંત સાધુજનને સર્વદેવને મનુષ્ય યુક્ત આ લોકમાં શી ઉપમા આપી શકાય ?

૨ સ્વર્ગનાં સુખ પરોક્ષ છે અને મોક્ષ સુખ તો વળી અત્યન્ત પરોક્ષ છે ત્યારે પ્રશમ સુખ પ્રત્યક્ષ છે અને તે સ્વાધીનને સહેજે પ્રાપ્ત થઇ શકે એવું છે. કોને ? તે કહે છે.

૩ મદ-માન-અહંકાર અને કામ વિકારને ટાળનારા તથા નિર્મળ મન, વચન કાયાને ધારણ કરનારા અને પરની આશા તૃણાને મારનારા એવા સુવિહિત સર્વજ્ઞદેશીત સંયમને સેવનારાઓને અહીંજ મોક્ષ છે.

ખરૂં તત્ત્વ.

૧ માથું મુંડાવ્યા માત્રથી સાધુ થવાતું નથી. ઝંકારનો ઉચ્ચાર કરવા માત્રથી બ્રાહ્મણ થવાતું નથી. અરણ્યવાસ સેવવા માત્રથી મુનિ થવાતું નથી અને ભગવાં વસ્ત્ર કે વદકલ ધારવા માત્રથી તાપસ થવાતું નથી.

૨ સમતા રસમાં (શાન્ત ઉપશમ લાવમાં) ઝીલવાથી સાચા સાધુ-શ્રમણ થવાય છે, શુદ્ધ બ્રહ્મચર્યને પાળવાથી ખરા બ્રાહ્મણ થવાય છે. આત્મજ્ઞાન (અધ્યાત્મ લક્ષ્ય) પામવાથી મુનિ-લાવ નિઃશ્ચય થઇ શકાય છે. અને વિવેકપૂર્વક તપ કરવાથી ખરા તાપસ બની શકાય છે.

૩ બ્રહ્મચર્યાદિક શુદ્ધ કરણી વડે બ્રાહ્મણ, શરણાગત નિર્બળનું રક્ષણ કરવાથી ક્ષત્રિય, શુદ્ધ વ્યવસાય વડે વૈશ્ય અને અન્યની ઓશીયાળી-તાબેદારી વડે શુદ્ધ કહેવાય છે.

ઇતિશમ
લે૦ સન્મિત્ર કર્પૂરવિજયજી મહારાજ.

રેખાસૂત્રો.

૩૦૧

૨૧

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૨૫૧ થી ૨૬૨)

૩૦ દુઃખની કુદરત ખરીરીતે સમજવાની શક્તિ આગલ છે દુઃખ એ અંધ-કાર છે અને સુખ એ પ્રકાશ છે.

૩૧ દુઃખ એ કંઈ તમારી ખડારનો દૃષ્ય પદાર્થ નથી એતો તમારા પોતાના અંતઃકરણનો અનુભવ છે.

૩૨ જુદા જુદા પદાર્થોનો સ્વભાવ અને તેના પરસ્પરનો સંબંધ એ બેની સમજવાની ખામીને લીધે દુઃખ ઉત્પન્ન થાય છે.

૩૩ હદ વગરના સુખપર અહંપદથી નખાએલો કુદ્ર પડછાયો છે તેમ સુખનો અસીમ પ્રકાશ અને ત્હારું સ્થુલ શરીર વચ્ચે રાહુરૂપી સ્વમનોકામના આડી આવ છે.

૩૪ મહાવીરનો હું અંશ છું એ સ્કુરણ થતાં મને મારા સિવાય દુઃખ દેનાર વિશ્વમાં કોઈ છે નહિ.

૩૫ શત્રુ તરીકે વર્તનારના પ્રયાસો ધુડપર લીંપણ સરખા નિવડે છે.

૩૬ હે મનુષ્ય ! અહંપદનો ક્ષણિક પડછાયો છે અને ત્હારી દુનિયાએ ત્હારી પ્રતિ છાંયા છે. આ કુદરતનો કાયદો સમજવો તેનેમાન આપવું એનું નામ સમતા.

૩૭ તમે તમારી ઈચ્છા પ્રમાણે બાહ્ય સ્થિતિ સુધારવા સમર્થ છો, માત્ર એટલી જ સરતે કે તમારી આંતરિક જીંદગી સુધારવા તમારે દ્રઢ ઠરાવ કરવો પડશે.

૩૮ શ્રદ્ધા ને જ્ઞાનમાં મજબુત થાઓ એટલે તમે પોતે પોતાને લાયક બનાવી શકશો.

૩૯ તમારા મનને જેવો આકાર આપશો તેવું તમારું લવિષ્ય બંધાશે. તમેજ તમારા ભાગ્ય-નસીબના કડીયા છો ગરિબાઈની કાલી જમીનમાં ઉત્તમ પુરૂષ રૂપી પુષ્પ ખીલે છે.

૪૦ શુભામીની સપાટીથી ઉંચે ધ્રુવના તારા તરફ નજર કરો. જુલ્લમ તે શિક્ષણનું પહેલું પગથીયું છે. જે આજે જુલ્લમ જુલ્લમ છે તે કાલે જુલ્લમ સહશે.

૪૧ ખરાબ સંજોગોનો લાલ લહી તેમાંથી માનસિક અને આત્મિક બળ કેળવો

૪૨ વિકારમય આત્માની શુભામીમાં તો તમે નથી ? અંદર તપાસો અને નુકસાન તે પોતાની ભુલનુંજ પરિણામ છે. હૃદય શુદ્ધિ શીવાય આબાદિ થતી નથી.

૩૦૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

૪૩ લક્ષ્મી માટે જાંખના કરવી તે મુખર્ષતા છે, ખડારની લક્ષ્મીવડે દુઃખમાં પડાય છે, પરંતુ નિતિ દેવી જ્યાંસુધી લક્ષ્મીને સમજાવીને પાસે લાવે નહિ ત્યાં સુધી લક્ષ્મી દેવી તમારી પાસે લાંબો વખત નહિ ટકે.

૪૪ સુખ બાહ્ય સંજોગોપર નહિ પણ આંતરિક સ્થિતિ પર આધાર રાખે છે અને પરિપક્વ સમયે આપોઆપ આબાદિ આવી ભેટે છે.

૪૫ આત્મિકજ્ઞાનનો ધીમે પણ મક્કમ પગલે વધારો કરો. સર્વ જ્ઞાનમાત્ર આત્મ નિઝહ મારફતેજ મળી શકે છે.

૪૬—જેટલા પ્રમાણમાં એક મનુષ્ય સંયમ પાળે છે (આત્મ નિઝહ) કરે છે તેટલા પ્રમાણમાં તે બાહ્ય સંજોગો પર કાળુ મેળવવામાં સમર્થ બને છે.

૪૭—ઈચ્છિત પદાર્થ * સામે ગતિ કરો; તેમ આગલ પાછલનું બધું એકદુન થયેલ એક જગ્યાએ ભેળું થાય છે તેને પચાવવા અથવા હઠાવવા શ્રદ્ધા અને નિશ્ચય એ જીંદગીના મુખ્ય પાયાનો ઉપયોગ કરવો.

૪૮—મનો શાન્તિ પ્રાપ્ત થાય કે તરત તેનો લાભ લેવો જોઈએ, નહિતર ચિંતા નાની બારીએથી પ્રવેશ કરે છે ત્યારે બુદ્ધિ ચતુરાઈ મોટા દ્વારેથી છટકી પલાયન કરી જાય છે.

૪૯—આક્ષણિક તરંગોપર જય મેળવવો તે સોનેરી દોરીમાં રત્ન અનિયત ચઢણ કરવા બરોબર છે; જેમ ક્ષણિક તરંગોપર અંકુશ મેળવશો તેમ પોતામાં એક નવી શક્તિ ઉત્પન્ન થશે.

૫૦—શરિરની સ્થિતિનો ઘણો આધાર મનુષ્યના શુભ વિચારોપર રહેલો અને માંદગી તે ગુસ્સે થયેલા ઇશ્વરનો દંડ નથી તેમ વિધાતાની કસોટી નથી પણ સ્વયં પાપનું પરિણામ છે.

૫૧—જેનું પવિત્ર મનોબળ ચારે બાજુએ ફેલાયેલ છે તેના શરીરથી રોગ દુર નાસે છે. સંપૂર્ણ રોગથી બચવા માગતા હોતો પર-અપર વિચારોને પરસ્પર સંગીન બનાવો.

૫૨—પ્રસન્નતાના પવિત્ર વિચારોને મનમાં દાખલ કરો, નસેનસમાં શુભેચ્છાનો ધોધમાર પ્રવાહ બહેરાવો-ઈર્ષ્યા દૂર કરો. વહેમનો ત્યાગ કરો. ચિંતાને દેશવટો આપો સ્વાર્થાધિતાને ધક્કો મારો. ને સાથેજ અર્જીતા-પીત્ત પ્રકૃતિ દુર્બળતાદિ સર્વ દુઃખ જડ મુળથી જાશે.

૫૩—આપણા વિચારોને વ્યવસ્થાસર ગોઠવતા શીખો, અર્થ ગાંભિર્યથી ચુકત “ ત્યાગ કરો ” આ વાક્યને છાતીપર કોતરી રાખો. શ્રદ્ધા ઉપર વિજય, વાવટો ફરકાવો આ પ્રમાણે કરવાથી સદ્ વિચારોને સત્પ્રયત્નોના પરિણામરૂપ તમને અવશ્ય શુભ ફલ પ્રાપ્ત થશે.

—ચાલુ.

રેખાસૂત્રો.

૩૦૩

૫૪—કેવલ ઈચ્છા કરવાથી નિરાશા સિવાય, કાંઈ પ્રાપ્ત થતું નથી. નસીબ ગમે તેવું વિચિત્ર હોય પણ નસીબને બનાવનાર વિધાતા તમે પોતે છો તો સારું બનાવી શકશો.

૫૫—નાના કાર્યો સહેલાઈથી પાર પાડતા શીખો તો મ્હોટા કાર્ય કરવાની શક્તિ તેની મેળે પ્રાપ્ત થશે. માટે તમારા મનોબળ એકત્ર કરી એકજ બાબત પર વાપરતા શીખો, નિસ્વાર્થી બની કાર્ય પછાડી પડો જેથી તમારો પ્રભાવ-વિજય ચિર સ્થાયી આદર્શ બનશે.

૫૬—જો મહાન્ શક્તિ મેળવવા ઈચ્છતા હો તો મૌન, ગાંભીર્ય અને ધૈર્ય ધારણ કરવાની સૌ કરતાં વિશેષ જરૂર છે. સાથે સાથે વિકારોની જે સમયે અસર થાય તે વખતે શાન્ત અડગ રહી શકે છે, તેજ ખરો સામર્થ્યવાળો ધીર પુરૂષ કહી શકાય છે.

૫૭—જગતના બધા માટે કાર્ય કરનારી શક્તિઓ સાથે ઓતપ્રોત થઈ કાર્ય કરનારોજ કાર્ય કરી શકે છે. પરંતુ સંશયાત્મા વિનય્યતિ જેના મનમાં સંશય પેદા થાય છે તે મનુષ્ય પોતાના કાર્યમાં આરંપાર જઈ શકતો નથી.

૫૮—સુખ ને દુઃખનો વસ્તુના અભાવમાં કે બાહ્ય વસ્તુ ઉપર આધાર હોતો નથી તેમ, અજ્ઞાનતાથી ઉદ્ભવેલી ને સ્વાર્થથી બલીદ બનેલી માન્યતા દુઃખરૂપ છે અને દુઃખનું મૂળ કારણ સ્વાર્થ છે.

૫૯—કામાદિ શત્રુઓ પોતાના સેવકો પાસેથી અધિક સેવાની આશા રાખે છે.

૬૦—ઈચ્છા માત્રનો ત્યાગ કરવો તે સ્વર્ગનો સાક્ષાત્કાર છે. ક્ષણિક દ્રવ્યોપર રાગ ધરવાનું-તલસવાનું છોડો તો શાશ્વત વસ્તુનું જ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય છે.

૬૧—સ્વાર્થાધ અને સ્વાર્થ વિચારોથીજ સુખના દ્વાર બંધ રહે છે. પરંતુ સ્વાર્થાધતાદિ છોડો તો સર્વ સુખનું રહસ્ય સાથે તમે સુખના ઉંચામાં ઉંચા શિખરપર પહોંચી શકશો અને સુખ દેવી સ્વયં બોલી ઉઠશે કે આજથી હું તારી છું. ત્હારા સુંદર વિચારો કાર્યોથીજ તને વશ થયેલ છું.

૬૨—સુખની માફક વૈભવનો આધાર આંતર ગુણોપર રહેલ છે. એ ખીલવશો તો વાદળ રહિત આનંદ પ્રકાશમાં મસ્ત થઈ કીડા કરી શકશો.

૬૩—પ્રેમ અને સદ્ગુણોના સનાતન નિયમમાં સંપૂર્ણ વિશ્વાસ રાખો-જગત પીતા ‘મહાવીર’ યુદ્ધ-તથા પયગંબરે પરમ તત્વ ઉપર શ્રદ્ધા રાખી હતી તેથીજ “હું તે પરમ તત્વ છું” એ વાક્ય વિદ્યુત જેમ મુખથી બહાર પડેલ છે. ઇસુએ પણ હું અને મારો પિતા એક છીએ તે પણ શ્રદ્ધાથીજ. માટે આકર્ષણ શક્તિ જોઈતી હોય તો પરમ તત્વ પ્રકાશમાં લાવો.

૩૦૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

૬૪—નિરંજન પ્રભુ મહાવીરે પણ ધ્યાનમાં મગ્ન થઇ એવું સિદ્ધ કર્યું કે અપ્પા સો પરમ અપ્પા આત્મા તેજ પરમાત્મા છે. મુસ્લીમ ભકત કવિ મનસુરે બહેર કર્યું કે અનલ હુક-હુક તે સુખી છું. હિન્દુ યોગીઓએ તત્ત્વ મસિ-તુંજ તે છે આવા વાક્યો આત્મ સંશોધકોએ પ્રગટ કરેલ છે.

 વિજળીના ઝખકારે.

(લેખક:—મનસુખલાલ ડાહ્યાભાઈ શાહ, વઢવાણ કેમ્પ.)

ની પુરૂષોત્ત્વ કથન છે કે “ વિજળે ઝખકે મોતી પ્રોઇલે તું પ્રોઇલે ” એ સુંદર વૈરાગ્યમય વચન ઉપર વારંવાર વિચાર કરવાની બહુજ જરૂરીયાત સર્વ માટે લાગે છે. જેમ અષાઠ માસમાં ક્ષણે ક્ષણે વિજળી ઝખક ઝખક થતી હોય છે અને તે અરસામાં પૂર્ણ ચીવટ રાખી હોય તોજ તેની લાઇટમાં કે પ્રકાશમાં મોતી પેરોવી લેવું હોય તો પેરોવી લેવાય છે. તેમ જીવનમાં આત્મ-કલ્યાણ સાધવા માટે પણ એ ઉપનય ઉતારવો ઘટે છે.

વિજળીનો ઝખકારો ક્ષણમાં આવ્યો અને ક્ષણમાં અદ્રશ્ય થઇ ગયો, જે વખતે પ્રકાશ હાથ લાગ્યો તે વખતે કામ કાઢી લીધું હોય તો ફળીભૂત થયું ગણાય, તેમ આપણી જીવગાનીના ક્રમમાં આત્મ-સાધન સાધી લેવા પળે પળે ભગ્ન થઇ કાંઈને કાંઈ ધર્મ-કરણી કરી લીધી હોય તો હાથ લાગેલા સમયની સાર્થકતા થઇ ગણાશે ! પ્રમાદમાં પડી રહી જીવનની ઉન્નતિ માટે જો કાંઈ પણ કરીશું નહિ તો સાંપડેલો સમય આલ્યો જશે, એટો વિજળીના ઝખકારાની માફક વ્યતીત થઇ જશે, અને પાછળથી પૂર્ણ પસ્તાવું પડશે !

જેમ આકાશમાં પૂર્ણ અંધી ચડી ગઇ હોય ત્યારે કાંઈ પણ દેખાતું નથી, કાંઈ પણ સુઝતું નથી કે શું કરવું એની ગમ પણ પડતી નથી અને માત્ર અંધારામાં ગોથા ખાઈ આમ તેમ આથડતાં આથડતાં જો વિજળીનો ઝખકારો થઇ ગયો તેમાં ઇષ્ટ સ્થાનક મેળવી લીધું, અગરતો ઇષ્ટ કાર્યની સિદ્ધિ કરી લીધી તોજ ઠીક છે, એમ સમજીને સંપૂર્ણ તૈયારી કરી એ રીતે કાર્ય સફળતા જેમ કરી લઇએ છીએ તેવીજ રીતે આ જીવન ક્ષણભંગુર છે ! અજ્ઞાનની અંધી ચાતરફ છવાઈ રહી છે ! પ્રમાદના સેવન આડે કાંઈ ગમ પડતી નથી ! એવા પ્રસંગે સજ્જ થઇને જ્ઞાન-રૂપ વિજળીના ઝખકારે જાગી જઈને આત્મ-કલ્યાણમાં તત્પર થઇ

વિજળીના ઝખકારે.

૩૦૫

જવું એ સમજાય તો જ કાર્યની સિદ્ધિ થઈ ગણાય, તોજ જીવનની સાર્થકતા કરી ગણાય, તોજ ક્ષણભંગુર દેહમાંથી અજરામરતા પ્રાપ્ત કરી શકાય અને તોજ ખરેખરા ચેત્યા એ જાણી શકાય ! નહિતો આવ્યા અને ગયા એ રીતે ભવ-ચક્રનો એક આંટો વધ્યો કહેવાશે !

જેમ વિજળીનો ઝખકારો પલકમાં પલટી જાય છે, તેમ આ જગતની સર્વ વસ્તુનો પલટો પલકમાંજ સમજી લેવાનો છે. નિશ્ચયથી સમજી લેવાનું છે કે નથી રહેવાની એ મહેલાતો કે નથી રહેવાની એ ઠંડુરાઈ ! નથી ટકવાની એ સુખ સાદ્યબી કે નથી ટકવાની એ માયા-લક્ષ્મી ! સર્વ અહિંજ પડયું રહેવાનું છે. આપણે મોહ વશાત્ નહિ મૂઢીયે પરંતુ એક વખત તો અંતે સર્વ સુકવાનુંજ છે, એમ સમજી અસારમાંથી સાર મેળવવા ઉત્સુક થવું જરૂરનું છે. સુંદર દેહ પામ્યા, છતી ઋદ્ધિ-સિદ્ધિમાં જામ્યા, ધર્મની અનુકૂળ સામગ્રી મેળવી, બધું ખરાબર રીતે પ્રાપ્ત કર્યું છતાં એ સામગ્રીથી ધર્મવસ્તુ મેળવવા દુર્લભ રાખ્યું તો પછી શું કામનું ?

વિજળીના ઝખકારાની માફક એક ક્ષણવારમાં આત્મ-કલ્યાણ કરી લીધાના દૃષ્ટાંતો શાસ્ત્રમાં મોબુદ છે. ચિલાતિપુત્રના એક હસ્તમાં સુસમાનું મસ્તક હતું, બીજા હસ્તમાં તલવાર હતી, અને મુનિ મહારાજ મળી જતાં આત્મ-જગૃતિ થઈ જતાં “ ધર્મ ” નો મર્મ પૂછ્યો, મુનિવરે શાંતપણે “ ઉપશમ, વિવેક અને સંવર ” એ ત્રણ પદ બતાવ્યા, એ ઉપર ચિંતન ચલાવતાં, વિચાર કરતાં કરતાં અને ઉહાપોહ કરતાં, સમતાભાવે રહીને કરેલાં દુષ્કૃત્યોની નિન્દા કરવા લાગ્યો, ફરી ફરી ઉપશમ-વિવેક-અને સંવર યાદ કરી તેનો ઉપનય પોતાના આત્મામાં ઉતારવા લાગ્યો. અને ચેતનને સમજાવવા લાગ્યો કે ‘ હે દુષ્ટ આત્મા ! તહારા-પાપાચરણના અને અધમ કૃત્યના સામું નજર નાંખતા એ મહાન ઉપકારી મુનિવરે આપેલા ઉપશમ-વિવેક-અને સંવર તો તહારાથી હજારો ગાઉ વેગળાજ દીસે છે. અરે ! નફટ-નાદાંન આત્મા ! આ અમૂલ્ય માનવદેહ શું આ રીતે પાપના કાર્યોમાં રાચી મારી રહેવા અર્થે છે ? બીદકુલ નહિ ! ચેત ! ચેતન ! જલ્દી ચેત ! ’ આ વિજળીના ઝખકારાની માફકની સવેળાની ચેતવણીએ ચિલાતિપુત્રનું આત્મ-કલ્યાણ થઈ ગયું ! ચિલાતિપુત્રે એક ક્ષણમાં કામ કાઢી લીધું !

મહાત્મા રથુલીલદ્રજીનું ચરિત્ર શું સૂચવે છે ! તેમણે પણ વિજળીના ઝખકારાની માફક જલ્દી જાગૃત થઈ ખારવર્ષનો વેશ્યા સાથેનો વિલાસ-પ્રેમ-એક ક્ષણમાં ત્યાગ કર્યો. રાજ્યવહીવટની મંત્રી-મુદ્રા મળવાના સમયે પોતાના પિતાશ્રીનું અકાળ મૃત્યુ થયું જાણીને અશોકવનમાં જઈ શું કરવું એ વિચાર ઉપર ચડતાં નિશ્ચય કર્યો કે આ સંસારની ખટપટો ખરેખર ખોટીજ છે. મંત્રીપણાનો હોદ્દો પ્રાપ્ત કર્યો હતો છતાં રાજ્યની કક્ષામરજીના કારણે મારા

૩૭૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

પિતાશ્રીનું અકાળ મૃત્યુ નીપજ્યું તો પછી એવી ખોટી ધમાલ વધારવાથી શું ? એવી મંત્રી-મુદ્રા પહેરવાથી શું ? અને એવો મહાન બોલો માથે ઉપાડવાથી શું ! આ કરતાં તો આત્માને સર્વદા શાંતિ મળે, જગતની જંગળ ટળે, અને આત્મિક સુખ ફળે, એવું ચારિત્ર કે જે ઉત્તમમાં ઉત્તમ માર્ગ છે તે ગ્રહણ કર્યો હોય તોજ સાડું છે. બસ આ એક ક્ષણમાં ઉફલવેલા એમના વિચારે એમનો બેડો પાર કર્યો ! ચારિત્ર લઈ રાજ્યસભામાં આવી ધર્મલાલ આપી બિલા રહ્યા. નંદરાજ આનંદ પામ્યો, સ્થુલીલદ્રણ ત્યાંથી ચાલી નિકળ્યા. આ બાબુ વેશ્યા પણ વાટલડી ભેટી જ રહી. છેવટે સ્થુલીલદ્રણ ચાતુર્માસ ત્યાં વેશ્યાના ગૃહે તેજ ચિત્રશાળીમાં આવીને રહ્યા; અનેક હાવભાવ અને પ્રેમના વચનો વેશ્યાએ પ્રકાશ્યા, વિધ વિધ પ્રકારની રસોઈ બોરી સંયમને અર્થે ખાધી, બુનો સંબંધ અને બુનો પ્રેમ વેશ્યાએ બહુ બહુ રીતે યાદ કરી બતાવ્યો, છતાં એ મુનિરાજનું મનડું ડોલ્યું જ નહિ ! જ્ઞાન ધ્યાનમાંજ મગ્ન રહી આત્મકલ્યાણ સાધી લીધું અને છેવટે વેશ્યાને પણ પ્રતિબોધી. આ રીતે એક ક્ષણવારમાં સુવિચારે ચડી જતાં આત્મોન્નતિ કરી ગયા !

મહાનુભાવો ! એક ક્ષણમાં ચેતી જતાં અવળાનું સવળું ફરી શકીયે છીયે. વિજળીના ઝબકારાની માફક જ આ આયુષ્યનું સમજી લેવાનું છે. વિજળીનો ઝબકારો જેમ એક ક્ષણમાં થઈ અદૃશ્ય થઈ જાય છે તેમ આપણું આયુષ્ય વહી જવાનું છે અને જે ગયું તે પાછું પ્રાપ્ત થવાનું નથી. માખીઓની પેઠે મધપુડા રૂપી જગતની જંગલમાં જકડાઈ જતાં ધર્મ-સાધન કાંઈ થઈ નહિ તો પછી હાથ-ધસ રહેવાની છે. અંતે તો પારાવાર પસ્તાવોજ કરવાનો છે.

એ માટે વારંવાર જાગૃત થઈ સવેળા ચેતી જઈ, ધર્મ-કરણીમાં ઉજમાળ રહેવું એજ હિતકર છે. અને “ વિજકે ઝબકે મોતી પ્રોઇલે તું પ્રોઇલે ” એ ધ્યાનમાં રાખી આ ક્ષણભંગુર દેહમાંથી જેટલો લાભ-આત્મિક લાભ લેવાય તેટલો લઈ લેવા ચુકવું નહિ એ ભલામણ છે.

વિજળીના ઝબકારાની માફક એક ક્ષણમાં ફના બાળ થતી ઘણી વખત અનુભવીયે છીયે. તદ્દન નિરોગી શરીર હોય, પોતાના કામકાજમાં મશગુલ હોય અને હજારોને એક જીલે જવાળ દેતો હોય એવાને બીજી મીનીટે રોગગ્રસ્ત થઈ ગયાનાં અને પરવશ પડી હાય વોયમાં વેદના અનુભવ્યાના દાખલાઓ નજરે નિહાળીયે છીયે. અરે ! વધારે ઉંડા વિચાર કરીયે તો આપણી સાથે હરનારા-ફરનારા-ગમ્મત કરનારા-ઉઠનારા-બેસનારા અને આનંદ કરનારાને થોડીવારે આપણાથી વિમુખ થઈ આ દુનિયાનો ક્ષણમાં ત્યાગ કરી જતાં ભેઈએ છીએ એટલે આ બધું દૃશ્ય તપાસી આપણું પણ એજ થવાનું છે, ઘડીની પણ ખબર

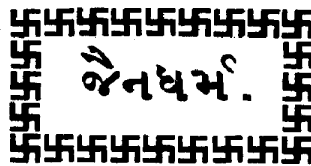
જૈનધર્મ.

૩૭૭

નથી, અને જીવનનો ભરૂંસો ખોટો છે એ સમજી અવશ્ય ચેતી જઇ ધર્મ-ક્રિયામાં ઉજમાળ રહેવાની જરૂર છે.

ધન-ધાન્યાદિના ઢગલાઓ, ખાગ કે ખંગલાઓ, કે એવી મહાન ઋદ્ધિ-સિદ્ધિ ભલે હાજર હશે, પરંતુ એથી કાંઈ આત્મોન્નતિ લેશમાત્ર થવાનીજ નથી. આત્મોન્નતિ માટે તો એક સાચામાં સાચી અણ્ણમુક્તી વસ્તુ તે “ધર્મ” જ છે કે જે ભવાંતરનું ભાતું છે અને ઉચ્ચગતિમાં પહોંચાડનાર છે; એમ નિશ્ચયથી સમજી વારંવાર વિચાર કરી ધર્મ-સાધના કરી લેવા ચુકવું જ નહિ.

જેમ વિજળીનો ઝબકારો ક્ષણભર થઇ અદૃશ્ય થાય છે, તેમ આ જીવન ક્ષણભંગુર છે ! પલકમાં પલટાઇ જવાનું છે ! અતે તો અદૃશ્ય જ થવાનું છે ! એમ સમજી જે ક્ષણ મળી ગઇ તે ક્ષણમાં આત્મ-કલ્યાણ કરી લેવા માટે અને સાચે સાચું સુખ મેળવવા માટે તત્પર થઇ હમેશાં એ માર્ગે જ ચાલ્યા જવું એમાં જ ઉન્નતિ છે અને એમાં જ સિદ્ધિ છે એ અવશ્ય સમજી લેવાનું છે ! વિજળીના ઝબકારે મોતી પરોવી લેવાની ચીવટથી અધિક ચીવટ આ જીવનની ઉન્નતિ માટે સર્વદા રાખવાની છે !અસ્તુ !

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૨૭૨ થી શરૂ.)

તત્ત્વ ત્રયી.

નદર્શનનું સ્વરૂપ સમજવા સારૂ આ ‘તત્ત્વત્રયી’ કહેતાં ત્રણ મુખ્ય તત્ત્વો જાણવાની જરૂર છે. જ્યાંલગી એ ત્રણ તત્ત્વોનું યથાર્થ નિરીક્ષણ કર્યું ન હોય, ત્યાંસુધી આગળ વધવું એ વૃષભ જોડયા વિનાના ગાડામાં બેસી માર્ગ કાપવાની ઇચ્છા રાખવા બરાબર છે. જેમ વૃષભ ચુકત શકત ઇન્સિત સ્થળે પહોંચાડે છે તેમ આ ત્રણ તત્ત્વોની યથાર્થ સમજ ધર્મ સંબંધી બીજી દરેક પ્રકારનું રહસ્ય સમજાવવાને આત્માને ભાગ્યશાળી બનાવે છે અર્થાત્ એવી લાયકાતનું ભાજન બનાવે છે. વળી એક રીતે કહીએ તો આ ત્રણ તત્ત્વોમાંજ સારાયે જૈનદર્શનનું તત્ત્વજ્ઞાન અથવા તો સમગ્ર વિશ્વની રહસ્યમય ખાબતો સમાઈ જાય છે. દેવતત્ત્વ, ગુરૂતત્ત્વ અને ધર્મતત્ત્વ રૂપ અનુક્રમે તેના નામો છે. દેવ તત્ત્વમાં દેવ કેાણુ હોઇ શકે ? કેવા પ્રકારના હોઇ શકે ? દેવ છે એમ સા-

૩૦૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

ખીત કરવાના સાધનો આદિ વસ્તુનો વિચાર આવે છે. દેવ તેજ હોઈ શકે કે જેનામાંથી દાનાંતરાય, લાભાંતરાય, લોભાંતરાય, ઉપલોભાંતરાય, વીર્યાંતરાય, હાસ્ય, રતિ, અરતિ, ભય, શોક, ભુગુપ્તિ, કામ, અજ્ઞાન, મિથ્યાત્વ, નિંદ્રા, અવ્રત રાગ અને દ્વેષ રૂપ અઢાર મહાન્ દૂષણો સર્વથા નષ્ટ થઈ ગયા હોય અર્થાત્ જેમનામાંના એકાદનો એક અંશ સરખો પણ ન રહ્યો હોય. વળી જે અશોકવૃક્ષ, સુરપુષ્પ વૃષ્ટિ, દેવતાઈ ધ્વનિ, ચામર, આસન, લામડળ, હુડુંભિનાદ અને છત્રરૂપ આઠ પ્રાતિહાર્યની દેવતાઈ શોભાથી યુક્ત હોય અને જેમનામાં જ્ઞાનાતિશય, વચનાતિશય, પૂજાતિશય અને અપાયાપગમ અતિશય રૂપ ચાર પ્રકારની સર્વોત્કૃષ્ટ વિશેષતા હોય. વળી જેમની વાણી પાંત્રીશ ગુણથી અલંકૃત હોય અને આવા બીજા સંખ્યાબંધ ગુણોનો જેમાં વાસ હોય તેજ દેવપણાને યોગ્ય છે.

અતિશય એટલેજ દુનિયાના અન્ય જીવો કરતાં જેમાં કોઈ પ્રકારની વિશિષ્ટતા વા અમત્કૃતિ છે તે; અર્થાત્ આશ્ચર્યકારક શક્તિ.

જ્ઞાનાતિશયથી એ સુચવવામાં આવેલ છે કે એમના જેવું જ્ઞાન અન્ય સામાન્ય કક્ષાના આત્મામાં નજરે પડે નહીં. સંપૂર્ણ જ્ઞાનીદશા, વચનાતિશયથી એમના વચનો સત્ય અને ટંકશાળી હોય, એમાં શંકા કિંવા અસત્યનો અંશ માત્ર ન સંભવે, પૂજાતિશયથી દુનિયાના પટપર દરેક સ્થાને પોતામાં રહેલ ઉત્તમ ચારિત્રયાને વર્તનથી પૂજાને યોગ્ય બને. જનવૃંદ તેમની હર્ષથી સેવા ભક્તિ બહુમાન કરવા પ્રેરાય અને અપાયાપગમ અતિશયથી જ્યાં જ્યાં તેઓ વિચરે-પગ મૂકે ત્યાં ત્યાં મારી-મરકી, રોગ, પીડા, દુર્લેક્ષ આદિ કષ્ટોની પરંપરા નાશ પામી જાય; એટલે કે ત્યાં મંગળ-મય વર્તી રહે. ‘પુન્યવાનના પગલે પગલે રિદ્ધિ સિદ્ધિ પેદા થાય’ એ કવિ વચન યથાર્થ છે. અહીં તો પુન્યના રાશિ પ્રભુ રહ્યા ત્યાં પછી આપદાઓનું નામ રહેવાજ ક્યાંથી પામે ?

ગુરૂ તેજ હોઈ શકે કે જેઓ મુજબતાએ કરી કંચન, કામિનીના સર્વથા સંગથી યુક્ત હોય, અહર્નિશ અહિંસા, સત્ય, અસ્તેય બ્રહ્મચર્ય અને અકિંચનતા રૂપ પંચ મહાન્ વ્રતો યા નિયમોને દ્રઢતાથી પાળનારા હોય. જેઓને માત્ર એકજ મોક્ષ મેળવવારૂપ અભિલાષા વર્તતી હોય, સંયમી જીવનનું પાલન કરી કેવળ માધુકરી વૃત્તિએ અને તે પણ રસની લોહપતાથી નહિ પણ ધર્મ કરણીમાં શરીર એક અગત્યનું સાધન છે એમ સમજી તેને ટકાવવા પુરતો આહાર ગ્રહણ કરી પોતાનો બાકીનો સમય કેવળ ધર્મ પરિશિલન અને આત્મ ચિંતનમાં વ્યતીત કરતા હોય. જ્ઞાસુને મીઠા શબ્દોમાં ધર્મનો બોધ આપી જાણુતા હોય, છતાં કોઈ પણ સંજોગોમાં તુષ્ટ થઈ ન તો આશીર્વાદ આપે અગર તો રૂષ્ટ થઈ ન તો શ્રાપ દે

જૈન ધર્મ.

૩૦૯

તેવી પ્રકૃતિવાળા હોય. એજ સાધુપણને દર્શાવે. ધર્મ તેજ હોઈ શકે અગર તેવા ધર્મના પાલનથી આત્મા દુર્ગતિમાં ગળડી જતાં બચી જઈ સદ્ગતિનું ભાજન થઈ શકે અને એ દ્વારા આત્મ કલ્યાણ સાધી શકે છે. એ પ્રકારના ધર્મ યાને શાસ્ત્ર ગ્રંથમાં અહિંસા, સત્ય, ચારિત્ર, તપ અને દાન આદિ મહાન ગુણોને અગ્ર સ્થાન મળ્યું હોય, જ્યાં વિરોધાભાસનું નામ ન સંભવતું હોય; વળી જ્યાં માત્ર આ દુન્યવી સુખના જ લાભો દેખાડી સંતોષ ન પકડાયો હોય, પણ એની સાથે એ સુખોથી લાભગણુ ચઢીયાતા એવા આત્મિક સુખોની વાતો વિશેષ પ્રમાણમાં બતાવી હોય, વળી જેમાં કાપાકાપી કે મારામારી અથવા ભાંગફેડ કે નિંદા કુથલીના વર્ણનની છાંટ પણ ન હોય એ પ્રકારનો ધર્મ જ આપણે બાંધી ગયા છે લક્ષણ જેનું એવા ક્ષણે દેનારો થઈ શકે, એટલું હૃદયમાં કેતરી રાખવું કે આવા સુંદર પ્રકારના ધર્મના કથક અવશ્યમેવ અઢાર દૂષણોથી સર્વથા રહિતજ હોય. જે વૃક્ષના મૂળમાં અગ્નિ પ્રદીપ્ત હોય તે ઝાડ કદાપિ નવ પલ્લવિત થયું સાંભળ્યું છે ખરું? અર્થાત્ જ્યાં એ અઢાર દોષો ઓછા વત્તા પ્રમાણમાં પ્રવર્તતાં હોય ત્યાં અહિંસા કે સત્યની પૂર્ણ સ્વરૂપવાળી વાતોનો સંભવ પણ ન હોઈ શકે. કદાચ રેખારૂપે દ્રષ્ટિગોચર થાય તોપણ પાછળ અજ્ઞાન તિમિરના પડળો જરૂર હોવાના. ધર્મની શ્રેષ્ઠતાનો મુખ્ય પાયો એના કથકની પ્રતિષ્ઠા ઉપર અવલંબે છે. પુરુષ વિશ્વાસે વચન વિશ્વાસ. એ પદ યથાર્થ છે. જેના રાગ દ્વેષાદિ દોષ ગયા હોય તેજ નિઃપક્ષપાતપણે વસ્તુનું શુદ્ધ સ્વરૂપ પ્રતિપાદન કરી શકે. કથની કરતાં આચરણ સચોટ છાપદાયી હોય છે. કહેવું સોહેલું છે પણ આચરણમાં મુકવુંજ દોહેલું છે એ અનુભવનું વચન છે. નીતિકારે કહ્યું છે કે—‘જેના મન, વચન, અને કાયામાં—એટલે કે જેવા મનમાં વિચાર તેવાજ પ્રકારના વચનમાં ઉચ્ચાર અને તેને અનુરૂપ કાયાનું વર્તન—એકતા છે, તે મહાત્માઓને મારા વંદન છે.’ આ ઉપરથી સારાંશ એ તારવી શકાય છે કે જ્યાં દાક્ષિણ્યતા—રાગ ક્રિંવા મોહ કે કામ તૃષ્ણાની જરાપણ છાંટ હોય છે ત્યાં શુદ્ધ વચન કે સંપૂર્ણ વસ્તુતત્વની આશા મૂળજળવત્ નિરર્થક છે. કદાચ એવા વચનોનો પ્રથમ દર્શને પ્રતિભાસ થાય પણ ખરો, છતાં ક્રિંપાક વૃક્ષના ફળ માફક એવી મનોહરતા ઉપર ચોંટીજ હોય છે. કેટલીકવાર તે ભ્રમભૂલકને ઉન્માર્ગે લઈ જનારી નિવડે છે તેથીજ ધર્મ પસંદગી વેળા સાવચેત રહેવાનું છે. અગાઉ આપણે જોઈ ગયા તેમ મૂર્તિ અને ગ્રંથો ઉપરથી કયા ધર્મમાં ઉક્ત દોષો સંભવે છે અને કયામાં નથી સંભવતા એની ખાત્રી કરી લેવાની છે. આનો અર્થ એમ કરવાનો નથી કે અન્ય ધર્મોની નિંદા કરી પોતાના ધર્મના યશોગાન ગાવા. અત્રે તો ન્યાયબુદ્ધિએ વિચારવાનું છે કે સર્વવૃક્ષ ગણમાં જેમ બધા વૃક્ષો આંખાના નથી હોતા, પણ કેઈ

લીમડા તો કોઈ પીપળા વીંળના પણુ હોય છે તેમ દુનિયાપરના સર્વ ધર્મો આત્મ-કલ્યાણ કરનારા નથી હોતા, તેમાં પણુ ઓછી વત્તી તરતમતા રહેલી છે. ઉભય-વૃક્ષના ફળ આસ્વાદ નથી. જેમ આંખા લીમડાની પરીક્ષા કરી શકાય છે તેમ અત્રે પણુ યુક્તિપૂર્વક વિચારણા કરવાથી કયો ધર્મ આદરણીય છે એ સમજાઈ જાય છે.

જે દેવમૂર્તિની સાથમાં સ્ત્રીજાતિ યાને લક્ષ્મીની મૂર્તિ હોય તેથી શું એવો સ્પષ્ટ ખ્યાલ નથી આવી શકતો કે તેની વિષય લાલસા હજી સર્વાંશે પૂર્ણ નથી થઈ શકી ? તે વિના દેવ ગણાતી વ્યક્તિને સાથમાં શ્રૃંગારભાવ સૂચક લલનાની અગત્ય પણુ શી ? હાથમાં કમંડળ દેખાય તો પછી એમ ધારવું જ પડે કે દેહની પવિત્રતા અર્થે તે રાખવામાં આવેલું છે. જપમાળાથી કોઈનું ધ્યાન ધરવાનું હજી તેને બાકી છે અને તરવાર કિંવા ગદા વા ધનુષ્યનો દેખાવ ચોકધું સમજાવે છે કે એ રાખવાનું પ્રયોજન ક્યાં તો શત્રુને હણવાનું છે કિંવા તેનો ભય હોવાથી હાથમાં શસ્ત્ર ધારવું પડે છે. રૂદ્ર પ્રકૃતિપરથીજ ક્ષિતાર્થ થાય છે કે કષાયનો નાયક કોધ અહીં ઘર કરી બેઠો છે. વાઘપર સ્વારી કરનાર વિકરાળ મહોરાવાળી દેવીના હાથમાં મસ્તકોની માળા ભેઈ કયું હૃદય કળુલ કરવા તત્પર થાય કે એ અમારી આંખા છે. અરે હિત વત્સલ માતા છે ? સ્નેહ વત્સલ માતૃહૃદય આવા વિકૃત રૂપમાં હોઈ પણુ શકે ? વળી જગતની માતાને—આદ્યશક્તિને અગર મહામાયાને ઘેટા બકરાના તે ભોગ શાના હોય ! એવી જાતના ચિત્રો, દેખાવો કિંવા એ પ્રકારની મૂર્તિઓ ભેતાંજ કમકમાટ ભરાઈ આવે ત્યાં દેવ-પણુની કે પ્રભુપણુની ભાવના જન્મેજ ક્યાંથી ! જો આવા દારૂણ સ્વભાવવાળા અથવા તો આવી બાળોચિત કામલીલા કરનારા દેવ કે ભગવાન હોય તો પછી સૌ કોઈને તે સ્વરૂપ લભ્ય થતાં ઝાઝીવાર નજ લાગે. સંસારમાં ક્યાં એવા પ્રકારની લીલાઓની ખોટ છે ! તો દેવત્વના આટલા વર્ણુન શાં ? એની સાધનામાં તપ જપનું શું પ્રયોજન ! ખરેખર એ બધા ચિન્હો અપૂર્ણતાજ સુચવે છે. અદાર દોષોમાંના થોડા ઘણાની અસ્તિ દેખાડી આપે છે. અજ્ઞાનતા કે દ્રષ્ટિરાગથી એ વાત ન સમજાય તેથી સત્ય વાત મિથ્યા થવાની નથી. જીસ કોઈસ્ટની મૂર્તિ તો જવલ્લેજ નયન પથમાં આવે છે. ઘણે ભાગે કોસનું ચિન્હ જણાય છે. ભલે તેમાં કંઈણનો આરોપ કરીએ છતાં કુંવારી મેરીના પેટે જન્મ એ વાત આ બુદ્ધિવાદના યુગમાં કેવી રીતે ટકી શકે ! ઇસ્લોમની સંસ્કૃતિ ઉપરથીજ એ ધર્મમાં કેવા પ્રકારની ઘટનાઓ ઉપર એનો પાયો રચાયો છે તેનો ખ્યાલ આવે છે. દયાના પ્રીરસ્તા તરિકે પ્રસિદ્ધ થયેલા મહાત્મા શ્રી ગૌતમ બુદ્ધ, એમની શાંત મુદ્રા ઉપરથીજ અહિંસા, સત્ય આદિ ધર્મલક્ષણોને માન આપનાર હતા એમ

જૈન ધર્મ.

૩૧૧

નયનપથમાં આવે છે છતાં સંપૂર્ણતા ત્યાંપણુ નહોતી એમ ઉપસ્થિત થતાં વિરોધી વાક્યોથી પૂરવાર થાય છે. એમના અનુયાયીના જીવનો એમના મૂળ સિદ્ધાંતથી કેટલા વેગળા ગયા છે તે ઉંડા ઉતરતાં સહજ સમજાય તેમ છે. એમાં તત્વોની નખળાઈ માનવી કે અર્થના અનર્થ થયાનો આરોપ લાઘવો એ એક જૂઠોજ પ્રશ્ન છે.

આ સાથે એટલું કહેવું આવશ્યક છે કે ઉક્ત દરેક માર્ગમાંથી થોડું વધતું થકણુ કરવા જેવું જરૂર છે. તેથીજ આનંદધનજી જેવા આધ્યાત્મિક તત્ત્વવેતા 'ષટ્ દર્શન જીન અંગ ભણીજે, ન્યાય ષડંગ જો સાધેરે,' એમ કહેવા લલચાયા છે. ઉક્ત ધર્મો અકેક નય પ્રમાણે સાચા ઠરી શકે છે, પણ સત્ય કેવળ એક નયમાં નથી રમતું એ વાતને લોખંડના ટાંકણે કોતરી રાખવાની છે. સાત નય કિંવા વ્યવહાર નિશ્ચયરૂપ એ નયથી કસોટી કર્યા બાદ જે વચનો સો ટચના સોના ખરો-ખર તવાઈ મૂળરૂપમાં બહાર આવે છે તેજ ખરાં છે. સ્વાદ્વાદની ખૂબીજ ત્યાં રહેલી છે એટલેજ અત્રે કહેવું પડે છે કે, ઉક્ત માર્ગોમાં પૂર્ણપણે ધર્મ રહેલો નથી આત્મધર્મ વિષે ત્યાં જીજ્ઞાસુ કહેવાયું છે; એની પૂર્ણતાના ઈચ્છકે શ્રી અરિહંતના વચનોપર લક્ષ આપ્યેજ છુટકો છે. આમ છતાં એ પંથોની કે તેના પ્રણેતાઓની લેશ માત્ર નિંદા કરવાની સખત મનાઈ કરેલી છે. આવી ઉદારતા એજ સત્યધર્મની કેટલીક વિલક્ષણતાઓમાંની એક છે. સત્ય એવી વસ્તુ છે કે તેનો વિજય નિઃશંક રીતે સર્જાયેલજ છે. તેને સામાની વચનાનું જેમ પ્રયોજન નથી તેમ પોતા-પરની ટીકાથી ગભરાવાપણું પણ નથી. સર્વજ્ઞ પ્રભુનો ધર્મ યાને જૈન ધર્મ એ એકજ એવો માર્ગ છે કે જ્યાં દેવની મૂર્તિ પ્રત્યે નજર નાંખતાં કેવળ શાંત દશા કે વીતરાગ દશાના ખ્યાલ સિવાય બીજી કંઈ દેખાવાનુંજ નહીં; અને દેવના ચરિત્રમાં ઉંડા ઉતરતાં નિશસ્ત્રે બહારના શત્રુઓને મિત્ર માની માત્ર આત્માના ખરા શત્રુઓ જે છે તેમના સામુંજ યુદ્ધ ખેડાયલું નજરે પડશે. ન તો બાળચેષ્ટા દેખાશે કે ન તો અભિમાન કે ગર્વના પ્રસંગો જોવા મળશે. નમ્રતા-સરળતા-સહનશીલતા-દૃઢતા અને આત્મકલ્યાણ અભિમુખતા આદિ ગુણો સખધે જ વાતો હશે. શ્રી અરિહંતની મૂર્તિ તરફ એકાદ નજર ફેંકો, એટલે જ એમાં રહેલી રાગદ્વેષાદિ દોષો વગરની શાંતદશા, તેજસ્વી સૌમ્યતા, અલૌકિક સમભાવ, પ્રસન્ન વદન, ગંભીર મુદ્રા, જ્ઞાન-પૂર્ણતારૂપ ઉત્કૃષ્ટ ગુણો ઉડીને આંખે વળગશે. પદ્માસન આકૃતિમાં વિરાજતી એ મૂર્તિમાં રાગ કે દ્વેષનું એક ણિંદુ પણ તમને નહીં જડે. ચરિત્રમાં અવલોકતાં પણ એજ વાતની પુષ્ટિ થવાની.

રાગાદિ અઢાર દ્વષણો રૂપ કર્મશત્રુઓને પરાસ્ત કરવા માટે સંસારના સુખને ઠોકરે મારી, રાજ્ય મહાલયના વૈભવનો ત્યાગ કરી, લાવણ્યવતી લલના-

૩૧૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

એના સ્નેહને છોડી દઇ એ મહાનુભાવોએ વૈરાગ્યપૂર્વક પ્રવ્રજ્યા સ્વીકારો, અરણ્યવાસ આદરી, મૌનદશાનું અવલંબન ગ્રહી, દેવદેવી, દાનવરાક્ષસ અને મનુષ્યતિર્યંચાદિના કરેલા મરણાંત ઉપસર્ગોને પણ સમતા રાખી સહન કરી, તે પણ બળ હોવા છતાં હાથમાં હથિયાર પકડયા વગર માત્ર ઉઘાડી છાતીએ. વળી જ્યાં એવા ઉપસર્ગો સારા પ્રમાણમાં થઇ આવે તેવા અનાર્થ દેશમાં એકાકી વિચરી, ઇંદ્રાદિક દેવોની માગણી છતાં તેમની જરાપણ સહાય ન સ્વીકારતાં કેવળ પોતાના આત્મબળે એ સર્વ સહન કરી, અપૂર્વ એવા કેવળજ્ઞાનને સમસ્ત વિશ્વના સકળ સ્વરૂપને હસ્તામલકવત્ દેખાડનાર અનુપમ આરસાને પ્રાપ્ત કર્યું. આ તો પ્રતિકુળ સંયોગોની વાત કરી, પણ અનુકુળ સંયોગો કંઈ ઓછા નથી સદ્ધાં. દેવાંગનાઓએ પોતાના અંગો ઘસીને કામ જગાવી ચલાયમાન કરવા સાડ કંઈ કંઈ ચત્નો કર્યા છે છતાં, આ દૃઢ મનોબળી આગળ એ સર્વ છારપર લીંપણુ સમા વૃથા ગયા છે. ત્યારે જ કેવલ્ય જેવા સ્થાયી જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થઈ છે. એ દ્વારા પ્રભુશ્રીએ લોકલોકના ભાવો જોઇ સ્વ ઉપદેશ શૈલી નક્કી કરી છે. પછી જ કેવળ ભાવદયાથી ખેંચાઇ મૌન તોડી જનતામાં પોતે જે અનુભવેલ છે, એવા જ્ઞાન વારિધિમાંથી અમૃતતુલ્ય વાણીમાં વહેણુ શરૂ કર્યા છે. મોહમાં ફસાઇ જઇ બાળયેષ્ટા કરનારા કિંવા તપ કે કષ્ટથી ભય પામનારા એમની સરખાઇમાં જરાવાર ઉભા રહી શકે તેમ છે ? ચરણમાં રૂપના અંબાર સમી લલનાઓ પડવા છતાં જે બ્રહ્મચર્ય વ્રતમાંથી રજમાત્ર ખસતા નથી અને એથી ઉદ્દુઃ અંગનાઓ પર મોહ પામી, પોતાના કાર્યોને વિસરી જઇ એના પગે પડવા જનાર આત્માઓ વચ્ચે જરા સરખામણી કરે તો કેટલું અંતર લાગે છે ? ક્યાં આ અને ક્યાં તેઓ બિચારા ? ભર્તૃહરીએ ખરૂં જ કહ્યું છે કે-‘કંદર્પદર્પદલને વિરલા મનુષ્યાઃ’ આવી ઉચ્ચકોટિના પુરૂષોનું જ્ઞાન એ સત્ય અને કોઇપણ જાતના પૂર્વાપર વિરોધ વગરનું હોઈ શકે છે. આપ વાક્ય પણ તેમના જ મનાય. કેરડાના વૃક્ષ પાસે જઈ કદપવૃક્ષના ફળની માગણી કરવાથી ઓછું તે પ્રાપ્ત થવાનું હતું. સાગરનો પાર પામવાના ઇચ્છકે લાકડાના નાવનો આશ્રય લેવો ઘટે. પથરનું નાવ આશ્રય તો આપે નહીં પણ પોતે હોય અને આશ્રય લેનારને પણ ડુબાડે.

વધુ વિસ્તારનું કંઈ પ્રયોજન રહેતું નથી. જૈનાગમમાં આ સંબંધી ઘણા પુસ્તકો સંસ્કૃત-પ્રાકૃતમાં વિદ્વાન્ પુરૂષોના રચેલા મૌજુદ છે. ગુજરાતી ભાષામાં પણ એ સંબંધી લખાણુ છે. એ બધાનો પાર પામવાનું વિદ્વાનોને સોંપી આપણે બ્રાહ્મણુત્વ ત્યાગી જૈનત્વ સ્વીકારનાર પ્રખર વિદ્વાન્ શ્રીમદ્ હરિભદ્રસૂરિના વચન અનુસારે ‘રાગ, દ્વેષ અને મોહાદિ દૂષણોથી રહિત અને જ્ઞાન, દર્શન,

જૈન ધર્મ.

૩૧૩

આરિત્રાદિ અનુપમ ગુણોથી સહિત, જે કોઈપણ દેવ તરીકે પૂજાને પાત્ર હોય તો તે જીવ ભગવાન જ છે માટે તેજ શુદ્ધ દેવ છે. તેમણે સ્થાપન કરેલ ધર્મ તેજ શુદ્ધધર્મ છે અને કેવળ મોક્ષની જ અભિલાષાથી તેનું પાલન કરનાર, પંચ મહા-વ્રતને ધરવાવાળા સંસારત્યાગી સાધુ મહાત્માઓ તેજ શુદ્ધ ગુરુ છે ' એ વાત પર અચળ શ્રદ્ધા ધરીએ.

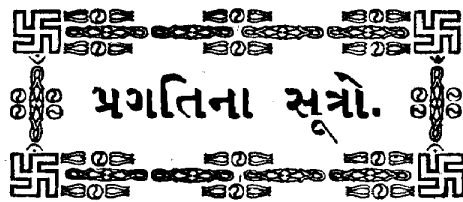
આ પ્રશંસનીય શ્રદ્ધા એનું બીજું નામ સમ્યક્ત્વ. આ ' સમ્યક્ત્વ ' નામા અપૂર્વ નાવ વગર આપણાથી જૈનધર્મના અગાધ જ્ઞાનરૂપી સાગરમાં પ્રવેશ કરવાનું બની શકે નહીં, એટલે પ્રથમથી જ આપણા હૃદયમાં એનું સ્થાપન કરી લઈએ કે જેથી પછી આગળ પ્રયાણ કરવું શ્રેયકારી થઈ પડે. એ વસ્તુનું યથાર્થ સ્વરૂપ તો અનુભવી જ જાણી શકે; છતાં એ પરત્વે આગળ પર વિસ્તારથી સમજવા યત્ન કરીશું. એ અગાઉ જરા બીજી તરફ દ્રાષ્ટ કૈંકી લેવાની જરૂર છે. આપણે ' પુરૂષ વિશ્વાસે વચન વિશ્વાસ ' રૂપ સૂત્ર જોઈ ગયા. એનો અર્થ એવો નથી કરી લેવાનો કે કોઈપણ બાબત વિષે જાતે વિચારવું પણ નહિં અગર જરા મગજને તસ્દી પણ ન આપવી. તો પછી પ્રાપ્ત થયેલ બુદ્ધિનો અર્થ શું ? ખુદ ભગવાનના વચનો છે કે તમારી શક્તિ પહોંચે ત્યાં લગી દરેકે દરેક વચનની ખાત્રી કરવા યત્ન કરો. ટંકશાળી વચનોને જરાપણ ભય નથી. ભય અસત્યને છે. સત્ય તો સર્વદા જયવંતું જ વર્તે છે. આમ છતાં કેટલીક વાતો જૈનધર્મમાં પણ એવી છે કે જે પ્રત્યક્ષ પ્રમાણથી સાબીત નથી કરી શકાતી, વળી બીજી કેટલીક અતિશય બીણી હોવાથી સ્થૂળદ્રષ્ટિ જીવોને સમજવી દુષ્કર છે એટલે એવી બાબતો પરત્વે અત્યારે આપણે એ આખા પુરૂષના કથનમાં વિશ્વાસ રાખીને જ આગળ વધવાનું રહ્યું. હૃદયની નિયમ છે કે જેની પંદર વાત સાચી હોય તેની સોળમી પણ સાચી હોય જ; છતાં આપણાથી ન સમજાય તો એમાં આપણી જ કંઈ કસુર થતી હોવી જોઈએ એ નિશ્ચિત છે. પ્રથમ દર્શને દરેક વસ્તુનું યથાર્થ સ્વરૂપ ન જ સમજાય. વળી કેટલીક બાબતોને સમજવા સારૂ સારા પ્રમાણમાં જ્ઞાનનો ક્ષયોપશમ પણ જોઈએ. જે અભ્યાસ વગર ને કર્મક્ષય વિના ન સંભવી શકે; તેથી પણ શ્રદ્ધાની આવશ્યકતા પુરવાર થાય છે.

—(ચાહુ.)

૩૧૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

“ પ્રગતિ એટલે અશક્યતાનો પરાજય ”

આ સૂત્રનો સિંહુનાદ આખી સદતનત ધ્રુવવનાર એક વખતના સમ્રાટ નેપોલીયને સમગ્ર દુનિયાને સમજાવ્યો અને બતાવી આપ્યું કે માનવ જીવનને માટે દુનિયામાં કોઈ વસ્તુ અશક્ય છે જ નહિ. પોતાના જીવનમાંથી અશક્ય શબ્દને તિલાંજલી આપી રચનાત્મક પુરૂષાર્થ કરનાર મનુષ્યો માટે ઉન્નતિના, વિકાસના, અને પ્રગતિના સર્વ દારો ખુલ્લા છે.

* * * * *

મનુષ્યોએ મનુષ્યથી ખૂંદીવાનું નથી. સાધન અને વ્યવસ્થાની રાહ જોઈ બેસી રહેવાનું નથી. ભૂતકાળ અને ભવિષ્યકાળનાં સ્વપ્ના સેવવાના નથી, એણે તો કાર્ય સાધક બની સાધ્યને લક્ષમાં રાખી “ દેહં પાતયામિ વા કાર્યં સાધયામિ ” એ મંત્રનો શબ્દોચ્ચાર કરતાં આત્મપ્રગતિના દારમાં આગળ વધવાનું છે.

* * * * *

ધર્મવીર, કર્મવીર અને દેશવીરોના જીવનના જવલંત ઇતિહાસો તપાસતાં જણાઈ આવે છે કે તેઓએ અનેક મુશ્કેલીઓ, અનેક અથડામણો અને વિદ્વોની વાટ વચ્ચેથી પસાર થઈ વિજય મેળવેલો છે. તેઓનો એકજ સિદ્ધાંત હતો કે આ જીવન શ્વાસોશ્વાસ લઈને જ માત્ર પૂરું કરવાને માટે નહિ પણ અધોગતિના માર્ગ સામે યુદ્ધ કરી વિજય પ્રાપ્ત કરવાને માટે જ મળેલું છે. તથા “ વિદ્વજ્ઞાન વચ્ચેની વાટ વીરનરોને લાખી લલાટ ” એ તો તેઓનું જીવન સૂત્ર હોય છે.

* * * * *

અહર્નિશ દ્રક્ત વિચારો અને કલ્પનાઓ કરી કરીને માત્ર બેસી રહેવાનું નથી; પરંતુ લાગણીવાળા હૃદયમાં જન્મ પામેલી કલ્પનાને વિચારબળથી દ્રઢ કરી ક્રિયા શક્તિથી મૂર્તિમંતરૂપ આપી આગળ વધવાનું છે. દુનિયામાં જે કાંઈ ચમત્કારિક શક્તિઓ દ્રષ્ટિપથમાં આવે છે તે સર્વ પૂર્વોક્ત ક્રિયા શક્તિનું મૂર્તિમંત સ્વરૂપ છે એ સર્વ આપણા જીવનની સમૃદ્ધિ જ છે.

* * * * *

ભૂતકાળના આદર્શ જીવનો પોતાના સ્વાર્થના ભોગે એકત્ર કરેલી જે સમૃદ્ધિ અને વિભૂતિ આપણી સન્મુખ મુકી ગયા છે, તે વારસામાં મળેલી વિભૂતિ અને

પ્રગતિના સૂત્રો.

૩૧૫

સમૃદ્ધિ સાચવી રાખવા પૂરતો પણ આપણે પુરૂષાર્થ ન કરીએ તો આપણે સમાજની પ્રગતિના વિરોધક છીએ. એટલું જ નહિ પણ લવિષ્યની પ્રજાના તથા ઉગતા કુમારોના જીવન વિકાસને અટકાવનારા છીએ. પૂર્વકાલના આદર્શ જીવને આપણને સંબોધી રહ્યા છે કે:—

“ આદર્શ વીરતા રસ લયોં જતલાવશે ઉગતી પ્રજા
લાવિ પ્રજા ભૂલ પામશે કતવ્ય સુના તમ થતા. ”

રૂઢી બંધનો, બહેમો, અંધશ્રદ્ધાઓ, તથા ગતાનુગતિકતાના મલીન વાતાવરણો, આપણા ઉજ્જવળ જીવનમાં જે નિર્માલ્યતાના—નિર્બળતાના—સંકુચિત ભાવનાના અશુદ્ધ સંસ્કારો જામી ગયા છે, કે તે સંસ્કારોને મૂળમાંથી નિર્મૂલન કરવા માટે પ્રજાજીવનમાં નવું સાહસ, નવો ઉત્સાહ અને નવું ચેતન લાવવા માટે દરેક વીર યુવકોએ અને સમાજ નેતાઓએ સ્વાર્થનો ભોગ આપી અવિશ્રાન્ત પરિશ્રમ કરવો પડશે. કારણ કે સમાજની ઉત્કાન્તિનો આધાર તેમના ઉપર છે. સમાજ તેમને આશાભરી દ્રષ્ટિએ જોઈ રહ્યો છે.

જેમ સિંહની ગર્જનાથી વન ગાજી ઉઠે છે, જેમ સૂર્યના પ્રકાશથી અંધારું વિલય પામી જાય છે, જેમ ચંદ્રનના એકજ વૃક્ષની સુગંધથી આખું વન સુવાસિત બની જાય છે, તેમ જ્યારે આપણા “ યુવક વીરો ” વીરત્વની ગર્જનાથી ગાજી ઉઠશે, નિઃચેતન થયેલી પ્રજાને ઉત્સાહભરી ભાવનાથી સચેતન કરશે, પોતાની વિભૂતિની સુવાસ સમાજને ચરણે ધરશે, સમાજને પોતાના પ્રાણ માની સમાજના સુખે સુખી અને સમાજના દુઃખે દુઃખી થશે, તથા આપણા વિદ્યમાન ગુરૂવર્યો સમાજને આત્મશ્રદ્ધાના—આત્મબળના—આત્મગૌરવના પાઠો શીખવાડશે ત્યારે સ્થળે સ્થળે સમાજ ઉન્નતિની નોખતો વાગશે. આ સમાજ વિજયનું માન આપણા વીર યુવકોના લલાટે જ લખાયેલું છે.

જેમ રત્નની કાન્તિ—નિર્મળતા, અને તેના ગુણો રત્નની સાથે જ હોય છે તેમજ ચૈતન્ય રશ્મિ—સાત્વિક પ્રભા—દિવ્યતેજ ઇત્યાદિ અનેક મહાન શક્તિઓ આત્મારૂપ દિવ્ય રત્નની સાથે જ રહેલી છે. અને એ સર્વ શક્તિમય આત્મા પોતાની શક્તિઓને પ્રગટ કરવા માટે જ પ્રયત્ન કરી રહ્યો છે અને પોતાનો સર્વાંગી વિકાસ કરવા માટે, આપણને અહનિર્શ પ્રેરણા કરી રહ્યો છે કે:—
હત્તિષ્ઠત જાગ્રત જાગ્રત.

કસ્તુરચંદ હેમચંદ દેશાધ.
જૈન ગુરૂકુળ—પાલીતાણા.

૩૧૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

સાધુ સંમેલન.

આ પ્રશ્ન હમણાં સારી રીતે ચર્ચાઈ રહ્યો છે. જે પ્રશ્ન અત્યાર સુધી જાહેરમાં ચર્ચાતો નહિં તે પ્રશ્ન હવે જાહેરમાં ચર્ચાય છે અને તે પણ એક સમર્થ આચાર્ય વર્ચ પાસેથી ચર્ચાય છે ત્યારે જરૂર કંઈક ઇષ્ટ ફળ આવશે એમ ઇચ્છીએ છીએ. સાધુ સંમેલનની અગત્યતા હવે સમજાવવાની ન હોય. હવે તો બધાને એમ થયું છે કે સાધુ સંમેલન થાય તો સારું. આજે સાધુ સંસ્થામાં જ એટલી ફાટપુટ પડી છે કે આની આ સ્થિતિ લાંબો સમય નભેજ નહિ; અને નભે તો ટુંક મુદતમાંજ ધણું અનિષ્ટ પરિણામ આવે. આજે બધા પહેલાં એકલવિહારી સાધુઓ ઉપર અંકુશ મુકવાની પુરેપુરી જરૂર ઉભી થઈ છે. શું ગુજરાત કે શું કાઠિયાવાડ શું માળવા કે મેવાડ શું બંગાળ કે શું દક્ષિણ અને કચ્છ બધે એકલવિહારી સાધુઓ વિચરી સાધુઓના નામે અનેક પાખંડ ચલાવે છે, અને ત્યાંની પ્રજાને સારા સાધુઓનો સંસર્ગ ન થવાથી આખી સાધુ સંસ્થા ઉપર અભાવ થઈ જાય છે, સુકા ભેગું લીધું પણ બળી જાય છે. જે કે એકલવિહારી બધાજ ખરાબ હોય છે કે પાખંડ ચલાવે છે એવું નથી. કેટલાએક સાધુ સારા પણ છે પણ એ વાતો આંગણીના વેટે ગણાય એટલા જ સાધુ સંમેલન થતાં બધા વડીલોની આગ્રામાં તો આવી જશે. એટલે ઉપર દાખ રહેવાથી ઘણાજ સુધારો થઈ જશે. બીજું અમુક ક્ષેત્રો સાધુઓના અભાવે જૈન ધર્મના સંસ્કારોથી રહીત થતા જાય છે. ટુંક સમયમાં ત્યાં આપણા સાધુઓ ન પહોંચે તો તેઓ અજૈન અને દાંતો સ્થાનકવાસી બની જાય તેમ છે તો ત્યાં વિદ્વાન સાધુઓને પ્રેમથી સમજાવી મોકલાવવામાં આવે અથવા ટુંક સમય માટે યોગ્ય ક્ષેત્રો વહેંચી આપવામાં આવે તો પણ ઘણો લાભ થાય તેમ છે. આજે સ્થાનકવાસીમાં આ પ્રથા છે અમુક સમુદાયના સાધુઓ મળી અમુકને અમુક સ્થલે અને અમુકને અમુક સ્થલે એમ યોગ્યતા પ્રમાણે મોકલવામાં આવે છે; એટલે અતિપરિચયાત્ અવજ્ઞા જેવું પણ ન થાય અને બીજાં ક્ષેત્રો બગડી પણ ન જાય. આજે જૈનો ઘટે છે તેતું મુખ્ય કારણ શું છે? મરણ પ્રમાણ અધિક છે એ નથી, એના કરતાં પણ સખલ કારણ તો જૈનો સાધુઓના અભાવે અજૈન થાય છે. જૈન મટી જાય છે તે છે. એકાદ એ દષ્ટાંતો ઉપયુક્ત છે. સૌરાષ્ટ્રમાં આવેલ દીવ-ઉના અને દેલવાડાનો પ્રદેશ જુઓ. દીવના સંઘના આગ્રહથી જગદ્ગુરૂશ્રી હીરવિજયસૂરિએ ચાતુર્માસ કર્યું. અને ઉનામાં પણ કરી ત્યાંજ સ્વર્ગવાસ પામ્યા એમની પછી તો ઘણાય સાધુઓ ત્યાં રહ્યા છે અને સ્વર્ગવાસ પામ્યા છે. આજે એજ દીવમાં એકજ ઘર છે. ઉનામાં માત્ર પંદરથી વીસ ઘર છે. અને આજુબાજુના પ્રદેશના જૈનો બધાય અજૈન થઈ ગયા છે. તેઓ કહે છે કે અમે પહેલાં જૈન હતા પરાણે આ કંઠી બાંધીજ છે. આવીજ સ્થિતિ દક્ષિણમાં છે ત્યાં વાણીયા ગણાતી કોમ પહેલાં જૈનજ હતી આજે શાંકર ભક્ત બની છે. આપણા

અંથાવલોકન અને સાભાર સ્વીકાર.

૩૧૭

સમર્થ અને ત્યાગીસૂરિ યુગવેના ઉપદેશની ધારા અખંડ રહી ત્યાં સુધી તેઓ પરમ આર્હત ભક્ત રહ્યા. આપણા આ આચાર્યોની ઉપદેશ ધારા ટુટી અને અન્યમતના આચાર્યોના ઉપદેશની ધારા ચાલુજ રહી તેથી લાંબા સમયે પેઢીઓ વીત્યા પછી જૈન સંસ્કાર ભૂંસાયા અને નવા મતના સંસ્કારો ધુસ્સા, નવા સંસ્કારોએ એવો જગજગર પલટો આપ્યો કે જાનું તદ્દન લુપ્ત થઈ ગયું. જે કે અમુક સંસ્કાર તો નથીજ જતા. અને એ લોકોમાં પણ નથીજ ગયા છતાં તેઓ જૈન મંત્રી ગયા એતો ચોક્કસ છે. આ બનવાનું મુખ્ય કારણ હું કહી ગયો તેમ સાધુઓના વિહારનો અભાવ માટે હવે તો કાષ્ઠ પણ ઉપાયે જલ્દીથી સાધુ સમ્મેલન મળે તો ઘણુંજ સારું છે. સાધુઓને શિથિલ કરવાનું પાતક ગૃહસ્થ જૈનોનેજ માથે છે. શામાટે એ મોટી ખુશામત કરી જહાજહા કરે છે. એ જાણે છે કે અમુક ભૂલ છે છતાં ઇરાદાપૂર્વક તે ભૂલને ચલાવી લેવામાં આવે છે. એક કાણું મોટી બખોલ રૂપે બને અને આપું વહાણ કુબવાનો સમય આવી લાગે ત્યારે આપણે થીંગડું દેવા જઈએ તો પછી ક્યાંથી દેવાય? આવીજ રીતે શ્રાવકની ભૂલ થતી હોયતો સાધુઓની ફરજ છે કે તે ગમે તેવો મોટો હોય છતાં તે શ્રાવકની ભૂલ રીતસર કહીવે મહાનુભાવ આ તમારી ભૂલ છે અને તેને સુધારો; આ સાચો રસ્તો નથી પણ અમુક સત્યમાર્ગ છે તે પ્રમાણે ચાલો. આવા કેટલાય ટુંક પ્રશ્નો છે પણ તે ધીમે ધીમે ઉકેલાશે પણ પ્રથમ તો સાધુ સમ્મેલન મેળવવાની અનિવાર્ય આવશ્યકતા છે.

—(ચાલુ)

અંથાવલોકન અને સાભાર સ્વીકાર.

૧ શ્રી જીવાનુશાસનમ્ સ્વોપજા વૃત્તિયુતમ્—શ્રી વીરચંદ્રસૂરિ શિષ્ય શ્રી દેવસૂરિ વિરચિત પ્રકાશક શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય સભા પાટણ કેટલાક વખતથી આ સંસ્થા સાહિત્ય પ્રકાશનું કાર્ય સારું કરે છે. તેના અંથાવલોકન નંબર ૧૭ આ અંથનો છે. આ અંથમાં મૂળ ગાથા પ્રાકૃતમાં ૩૨૩ અને તેની વૃત્તિ સંસ્કૃતમાં છે શ્લોક સંખ્યા કુલ ૨૨૦૦) છે.

ખિન્ન પ્રતિષ્ઠા વર્ણન, પાક્ષિક વિચાર, વિધિ ચૈત્યકરણ વર્ણન, સંઘ વિચાર, માસ કલ્પવિચાર, કેવળી સ્ત્રી વ્યાખ્યાન, જિન દ્રવ્યોત્પાદન વર્ણન ચારિત્ર સતા વિચાર વગેરે વગેરે ૩૮ અધિકારો આ અંથમાં આવેલ છે, પંડિત ભગવાનદાસ વીરચંદ અને ભાઈ પ્રભુદાસ પાસે સંશોધન કરાવી પ્રકટ કરવામાં આવેલ છે જેથી શુદ્ધ છપાયેલ છે. કિંમત એક રૂપીઓ.

૨ શ્રી કામદેવ નૃપતિ કથા—શ્રી મેરુતંગસૂરિ વિરચિત. પ્રકટ કર્તા શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય સભા પાટણ અંથાંક નં. ૧૮-(સંસ્કૃત) શ્રુતઘાનારાધના વિરાધના ફળ પ્રકટ કરનાર આ કથાનો અંથ છે. અંથની ભાષા સરલ હોઈ સંસ્કૃતના અભ્યાસીઓ માટે ઉપયોગી છે. કથા રસિક અને ઉપદેશક છે. આવી ઉપદેશક કથાના લઘુ અંથોના ગુજરાતી ભાષામાં ભાષાંતર કરાવી પ્રભાવના કરી સમાજમાં વાંચનના શોખ વધારવા જરૂર છે. કિંમત ૦-૬-૦ છે આના.

૩૧૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

૩ પડ દ્રવ્ય વિચાર—ત્રીજી આવૃત્તિ. ગુજરાતી ભાષામાં પ્રકાશક શ્રી અધ્યાત્મ જ્ઞાન પ્રસારક મંડળ. રચયિતા શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરસૂરિ મહારાજ. આ લઘુ શુકમાં ૫૩૬૯, નવ, પ્રમાણ સપ્તભંગી, નિગોદસ્વરૂપ, ચારધ્યાન અને સમક્રિતનું સ્વરૂપ વગેરેનું વર્ણન સરલ રીતે આપવામાં આવ્યું છે. ટુંકામાં સારો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે. દ્રવ્યાનુયોગ શિખવાની શરૂઆતમાં વિદ્યાર્થીઓને સરલતાથી સ્વરૂપ સમજાય તેવું છે. શાસ્ત્રી ટાઇપમાં 'પાકા કપડાનું' સારૂ બાઈન્ડીંગ હોવા છતાં સાત આના તે માત્ર સાહિત્યનો ફેલાવો કરવાના વિચારને બંધબેસતી અને અદ્ય છે. દરેક અભ્યાસીયોને વાંચન મનન કરવા જેવી આ શુક છે.

૪ શ્રી કચ્છ—ગીરનારની મહાયાત્રા શુક, શેઠ નગીનદાસ કરમચંદના તરફથી સમાલોચના માટે અમોને ભેટ મળેલી છે. ઉક્ત શેઠ સાહેબે શ્રી કચ્છ—ગીરનારની મહાયાત્રા માટે કાઢેલ સંઘનું તેમાં સંપૂર્ણ વર્ણન છે. શેઠશ્રીની ઉદારતા, ધર્મપ્રેમ શ્રી સંઘની અપૂર્વભક્તિ તે વાંચવાથી જાણી શકાય તેવું છે. તે સાથે જ્યાં જ્યાંથી જે જે સ્થળે આ સંઘનો મુકામ થયો હતો. તેનું વર્ણન પૂર્ણ અને ભોમીયા સમાન છે. તે શુકમાંથી હકીકત વાંચતા હાલમાં આવો સંઘ નીકળ્યો હોય તેમ જાણવામાં નથી. શ્રીમતોએ અનુકરણ કરવા જેવું છે. કિંમત અઢી રૂપિયા તે કાંઈક વધારે છે.

ધર્મવીર વેણીચંદભાઈ—આ ગ્રંથમાં શ્રી મહેસાણા યશોવિજયજી જૈન-સંસ્કૃત પાઠશાળા તથા જૈન શ્રેયસ્કર મંડળ સંસ્થાના સ્થાપક વેણીચંદભાઈનું જીવન વૃત્તાંત આવેલું છે. જીવન ચરિત્ર તો તેનું જ છપાય કે જેમાંથી કાંઈને કાંઈ અનુકરણીય પ્રવૃત્તિ હોય ! વેણીચંદભાઈના જીવનમાં ધર્મની સેવાની આત્મભાગે અનેક પ્રવૃત્તિઓ છે કે જેમાંથી કોઈપણ મનુષ્ય અનુકરણ કરવા ધારે તો કરી શકે—સેવાભાવી થઈ શકે. વેણીચંદભાઈ સેવાભાવી આત્મા હોવા સાથે, દેવગુરુ અને ધર્મના પણ અનન્ય ભકત હતા. સાથે સાથે ત્રિરતનની ભક્તિ પણ કરતા. આ ગ્રંથમાં પ્રથમ આપવામાં આવેલ “ચરિત્ર લખવાનો હેતુ” ખાસ વાંચવા જેવો છે. સાથે તેઓએ કરેલી ધર્મસેવાના કાર્યો પણ તેમના આ ચરિત્ર વાંચવાથી જાણાય તેવું છે. આ ધર્મ પુરૂષનું જીવન ચરિત્ર પ્રકટ કરવા માટે શ્રી જૈન શ્રેયસ્કર મંડળને અમો ધન્યવાદ આપીએ.

આદર્શ જૈન—લેખક શ્રી બંસી (પ્રકાશક પ્રભુદાસ અ. મહેતા. ગોધરા પંચમહાલ) જૈન આદર્શને રજૂ કરતું આ નાનકડું પુસ્તક કે જેમાં લેખકના વિચારોને ભાવનાઓની જમાવટ થયેલી છે. આ પુસ્તક એકલા જૈન તેમ નહિ પરંતુ જૈનેતર (સામાજિક) દષ્ટિએ પણ તેની ઉપયોગીતા દેખાય છે. માહેના ધણા વાક્યો તો ખાસ મનન કરવા જેવા છે. શૈલી સુંદર, સચોટ અને ટુંકામાં અનેક પ્રેરણાઓ તાદસ્ત કરે છે. આવા પુસ્તકો આવકારદાયક ગણી શકાય—સર્વેને વાંચવા ભલામણ કરીએ છીએ.

શ્રીમાન હરિભદ્રસૂરિ વિરચિત.

શ્રી ધર્મખિન્દુ ગ્રંથ.

આ ગ્રંથ આપણી શ્રી જૈન શ્વેતાંબર કોનકર-સની ઐત્યુકેશન બોર્ડે ધાર્મિક અભ્યાસક્રમમાં શાળા, પાઠશાળાઓમાં ચલાવવા મંજૂર કરેલ છે.

(મૂળ અને મૂળ ટીકાનું શુદ્ધ સરલ ગુજરાતી ભાષાંતર સહિત.)

આ ગ્રંથના મૂળ કર્તા મહાતુભાવ શ્રી હરિભદ્રસૂરિ કે જેઓ જૈન ઇતિહાસમાં ચૌદસોને ચુંભાલીશ ગ્રંથોના કર્તા તરીકે પ્રખ્યાત છે, તેની કૃતિમાં અદ્ભુત અને સુમોઘક રચનાનું દર્શન થાય એમાં કંઈ આશ્ચર્ય નથી, તે મહાતુભાવ ગ્રંથકારે મુનિઓ અને ગૃહસ્થોના ધર્મ અતાવવાને માટે આ ઉપયોગી ગ્રંથની યોજના કરી છે અને તેની અંદર તેનું વિવેચન કરી સારી રીતે સમજાવ્યો છે.

આ પ્રમાણે ગૃહસ્થ અને યતિધર્મને વિસ્તારથી પ્રતિપાદન કરનારો આ ગ્રંથ રચવામાં આવ્યો છે. જે વાંચવાથી ત્રાયક જૈનધર્મના આચાર, વર્તન, નીતિ વિવેક અને વિનયના શુદ્ધ સ્વરૂપ સાથે તત્ત્વોના રહસ્યને સારી રીતે સમજી શકે છે. મુનિ અને ગૃહસ્થ એ દ્વિપુરી જે આ ગ્રંથને આદ્યંત વાંચે તો સ્વધર્મ-સ્વકર્તવ્યના યથાર્થ સ્વરૂપને જાણી પોતાની મનોવૃત્તિને ધર્મ-રૂપ કલ્પવૃક્ષની શીતળ છાયાની આશ્રિત કરી અનુપમ આનંદના સંપાદક બને છે.

આ ગ્રંથની આ બીજી આવૃત્તિ છે, તેમાં મૂળ સૂત્ર શાસ્ત્રી ટાઇપમાં અને ભાષાંતર ગુજરાતી ટાઇપમાં છપાવેલ છે.

ઉંચા ગ્લેઝ કાગળો ઉપર, સુંદર ગુજરાતી ટાઇપથી છપાવી, સુશોભિત પાકા કાપડના બાંધડીંગથી મજબૂત બંધાવેલ છે. કેમકે સાઇઝમાં શુમારે ચારસેંઠ પાનાના આ ગ્રંથની માત્ર રૂ. ૨-૦-૦ કિંમત રાખેલી છે. પોસ્ટેજ જુદું.

લખો:—શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા—ભાવનગર.

હરિકેશી બળ.

“અન્ન નહિ મળે તો કંઈ નહિ, પણ તમારા યજ્ઞમાં કંઈ હિંસા તો નથી થતી ને ?” યાજ્ઞિકેને એ પ્રશ્ન અસહ્ય લાગ્યો. એ પ્રશ્નમાં જ તેમને આખી વૈદિક પ્રણાલિકાનું અપમાન દેખાયું. અભિમાન અને ક્રોધના આવેશે તોફાનનાં વાદળ એકાએક ખેંચી આવ્યા. જે હરિકેશીનું નામ કાને અથડાતાં, ગઢ-કાંગરાથી સુરક્ષિત શહેરમાં વસતાં નાગરિકો પણ ભયથી કંપતા અને જેનો અકસ્માત ભેટો થતાં પ્રાણુરક્ષા માટે કરગરતા એજ હરિકેશી ઉપર તેમણે ગાળો અને અપમાનોનો વરસાદ વરસાવ્યો. “એ પાખંડીનું તો માથું જ લાંગી નાખવું જોઈએ !” “એ શુદ્ધ જેવા માણસને યજ્ઞના વિષયમાં ખોલવાનો શો અધિકાર છે ?” એવા એવા અનેક આક્ષેપો સંભળાવા લાગ્યા. હરિકેશી મુનિ જરાયે વિચલિત ન થયા. તેઓ ત્યાંજ ઉભા રહ્યા. આજે તે એક માસના ઉપવાસને અંતે પારણું કરવા આ તરફ આવ્યા હતા. બીજો કોઈ તપસ્વી હોત તો તેણે ઉગ્ર સ્વરૂપ ધારણ કરી કંઈ બુદ્ધો જ અનર્થ ઉપજાવ્યો હોત. પણ આ મુનિ તો તિરસ્કારને શાંતિથી પી ગયા. આ પ્રકારની તેમની અજબ શાંતિએ પ્રાક્ષણો ઉપર વર્ષીકરણ કર્યું. સૌ શાંત થતાં તેમણે સંયમ, ત્યાગ, પ્રજ્ઞચર્યવ્રત, તપ, વિગેરેમાં યજ્ઞવિધિનો શી રીતે સમાવેશ થાય છે તે સમજાવ્યું. પ્રાક્ષણોને પણ અંતે પોતાની ભૂલ સમજાઈ. યજ્ઞ અપૂર્ણ રહ્યો. જેઓ નિરભિમાન અને આત્મશ્રેય પ્રત્યે એકંત રૂચિ ધરાવતા હતા તેઓ હરિકેશી મુનિનો સનાતન મંત્ર પામી શ્રી મહાવીરના માર્ગના પથિક થયા. એ રીતે હરિકેશી મુનિએ ઉપદ્રવ, દુઃખ કે વિપદમાત્રને તુચ્છ માની સતત ઉગ્ર વિહાર કર્યા અને હિંસા તેમજ ઝેમના જે અખાડા બંધ્યા હતા તે વીંળી નાખ્યા.

ચંડાળકુળમાં જન્મવા છતાં તે પોતાનાં તપ અને નિર્મળ ચારિત્રને લીધે સર્વત્ર વંદનીય થઈ પડ્યા. કોઈપણ કુળમાં જન્મવા માત્રથીજ માણસ પ્રતિષ્ઠા કે નિંદાને પાત્ર નથી ઠરતો, પરંતુ તેનાં સારાં નરસાં કર્મોજ તેને અને તેનાં કુળને પતિષ્ઠા કે નિંદાને પાત્ર ઠરાવે છે એ મહાસત્ય તેમણે ભૂર્તિમંત કરી દાખવ્યું. ચક્રવર્તીથી માંડીને તે ઠેઠ ચંડાલ સુધીના દરેક માનવસંતાનને આત્મકલ્યાણ સાધવાનો એક સરખો અધિકાર છે એ શ્રમણ સંસ્કૃતિનો સંદેશ આજે પણ શ્રી હરિકેશી મુનિનાં જીવનમાં શુંજતો આપણે સાંભળીએ છીએ.”

રા. સુશીલ કૃત. “અર્પણ” માંથી

